

فتح رب البرية بتلخيص الحموية
En resumé av Hamawiyyah

Boktitel: Fath Rabb-il-Bariyyah bi Talkhîs-ul-Hamawiyyah

Författare: Imâm, Faqîh, Allâmah och Shaykh
Muhammad bin Sâlih bin 'Uthaymîn
(d. 1421)

Översättning: Darulhadith.com

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Förord	3
Slavens plikt gentemot hans religion	5
Profetens budskap förklarar hela religionen	6
Ahl-us-sunnah wal-djamâ'ahs metodik inom allâhs namn och egenskaper	10
Salafs metodik är den enda korrekta	16
Senare generationers uppfattning av salafs metodik	21
Vissa senare människor klär ut sanningen med lögn.....	22
Salafs uttalanden om egenskaperna.....	23
Allâhs höghet.....	25
Riktningen	31
Tronen.....	38
Sällskapet	40
En kombination av allâhs höghet och sällskap.....	43
Allâhs nedstigning till den nedersta himlen	46
Allâhs ansikte.....	48
Allâhs händer.....	50
Allâhs ögon	52
Händernas och ögonens skildringar.....	54
Allâhs tal	56
Qur'ânen är allâhs tal.....	59
Uttalet och det uttalade	61
Förnekelsens uppkomst och utbredning.....	62
Förnekarnas metod med allâhs egenskaper	64
Den förnekande dogmens falska fordringar	66
Förnekarnas tvivel	68
Mu'attilah och mumaththilah anammar varandras dogmer	70
Salafs varning för skolastik	71
De vilsnas dogm om allâh och den yttersta dagen	73
Observation kring ordet "tolkning"	79
Människornas förhållanden till egenskaperna.....	82
Innovatörernas öknamn till ahl-us-sunnah.....	85
Islam och tro	87
Tron stiger och sjunker	90
Faktorer bakom utökad och reducerad tro.....	92
Förbehållen tro	94

FÖRORD

Lov och pris tillkommer Allâh. Vi lovprisar Honom och ber Honom om hjälp och förlåtelse. Vi söker skydd hos Allâh mot våra själars ondska och dåliga handlingar. Den Allâh vägleder, kan ingen missleda, och den Allâh missleder, kan ingen vägleda. Jag vittnar att det inte finns någon sann gud utom Allâh och jag vittnar att Muhammad är Hans slav och sändebud. Må Allâh hylla och freda mycket honom, hans ätt och hans följeslagare.

Allâh har skickat Muhammad (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) med vägledningen och den sanna religionen som en nåd till skapelserna, en förebild till handlarna och ett argument mot samtliga slavar. Han levde upp till ansvaret, förkunnade budskapet, rådde samfundet och klargjorde för människorna allt som de behöver av religionens grunder och förgreningar. Han lämnade inte en godhet, utan att han klargjorde den och manade till den. Han lämnade inte en ondska, utan att han varnade samfundet för den. Han lämnade samfundet på en klar väg vars natt är som dess dag. På denna skinande och lysande väg färdades hans följeslagare varefter de efterkommande, förträffliga generationerna godtog den från dem.

Med tiden förorenades atmosfären av olika innovationer. Detta var innovatörernas list mot islam och muslimerna. De vacklade i innovationer och byggde sina läror på spindelnät. Trots det skyddar Herren (ta'âlâ) Sin religion med Sina troende och gudfruktiga slavar som med hjälp av gudabenådad tro, kunskap och vishet slår tillbaka dessa angripare och deras planer. Det finns inte en person som har innoverat en innovation, utan att Allâh – och lov och pris tillkommer Honom – låter någon från Ahl-us-Sunnah avvisa och avslöja den.

Till dem som stod i första raden mot dessa innovatörer hörde Shaykh-ul-Islâm Taqiyy-ud-Dîn Ahmad bin 'Abdil-Halîm bin 'Abdis-Salâm bin Taymiyyah al-Harânî ad-Dimashqî. Han föddes måndagen den 10 Rabî'-ul-Awwal 661 och dog orättvist fängslad i Damaskus i Dhûl-Qa'dah 728. Han har flera verk i vilka han förklarar Sunnah, fäster dess pelare och river innovationer.

Ett av hans verk inom detta ämne är "al-Fatwâ al-Hamawiyyah" som han skrev 698 som ett svar på en fråga från Hamâh, Levanten. Personen frågade hur religionens lärda och imamer förhåller sig till verserna och hadîtherna om Allâhs egenskaper. Till följd därav svarade han med 83 sidor. På grund av det svaret råkade han ut för prövningar och problem. Må Allâh belöna honom väl för vad han har gjort för islam och muslimerna.

I och med att många läsare har haft svårt att förstå och begripa detta svar, ville jag sammanfatta det viktigaste och lägga till behövliga tillägg. Jag har gett boken namnet "Fath Rabb-il-Bariyyah bi Talkhîs-il-Hamawiyyah".

Jag tryckte den för första gången 1380. Härmed trycker jag den en andra gång. Det är möjligt att jag har ändrat på något för nyttans skull.

Jag ber Allâh låta vår handling ägnas Honom ärligt och att den gagnar Hans slavar – Han är sannerligen generös och givmild.

SLAVENS PLIKT GENTEMOT HANS RELIGION

Slaven är ålagd att följa det som har sagts av Allâh (ta'âlâ), Hans sändebud Muhammad (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam), följeslagarnas vägledda kalifer och deras rättmätiga efterföljare.

Allâh har sänt Muhammad (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) med bevis och vägledning. Han ålade samtliga människor att tro på honom och följa honom utvändigt och invändigt. Han (ta'âlâ) sade:

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ
فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

”Säg: ”Människor! Jag är Allâhs sändebud, till er alla av Honom som äger herraväldet över himlarna och jorden! Det finns ingen sann gud utom Han – Han som skänker liv och skänker död. Tro därför på Allâh och Hans sändebud, den olärde profeten, som tror på Allâh och Hans ord, och följ honom så att ni får vägledning.”¹

Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”Håll därför fast vid min Sunnah och mina renläriga och vägledda kalifers Sunnah. Bit tag i den med kindtänderna. Jag varnar er för nyheter, ty varje nyhet är en innovation och varje innovation är en villfarelse.”²

De vägledda kaliferna är de som efterträdde profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) i nyttig kunskap och rättfärdig handling. De som har mest rätt till denna egenskap är följeslagarna (radhiya Allâhu 'anhum). Allâh har valt ut dem för att göra Hans profet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sällskap och etablera Hans religion. Inte skulle Allâh (ta'âlâ) – som är den Allvetande och den Allvise – välja ett sällskap till Sin profet om det inte hade den fullkomligaste tron, det starkaste intellektet, den bästa handlingen, den starkaste beslutsamheten och den rakaste vägledningen. Således har de mest rätt att bli följda efter profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam). Därefter kommer religionens imamer som var kända för vägledning och rättfärdighet.

1 7:158

2 Abû Dâwûd (4607), at-Tirmidhî (2676) och Ibn Mâdjah (34). Autentisk enligt al-Albânî i ”al-Irwâ'” (2455).

PROFETENS BUDSKAP FÖRKLARAR HELA RELIGIONEN

Profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) budskap består av två saker:

1 – Nyttig kunskap.

2 – Rättfärdig handling. Allâh (ta'âlâ) sade:

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ

”Det är Han som har sänt Sitt sändebud med vägledningen och den sanna tron som skall föras till seger över all annan gudstro, hur förhatligt detta än kan vara för avgudadyrkarna.”³

Vägledningen är nyttig kunskap. Den sanna tron är rättfärdig handling som ägnas åt Allâh allena och utmed sändebudets (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) föreskrift.

Nyttig kunskap är all kunskap som gagnar samfundet i de båda livet. Det första som hamnar under den nyttiga kunskapen är kunskapen om Allâhs namn, egenskaper och handlingar. Det är den nyttigaste kunskapen. Denna kunskap är kärnan i det gudomliga budskapet och det profetiska kallet. Med den existerar religionens tal, handling och dogm. Således var det omöjligt för profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) att försumma denna kunskap och låta bli att förklara den på ett klart och tydligt sätt som avvägrade tvekan och avstyrde tvivel. Det var omöjligt på grund av följande orsaker:

1 – Profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) budskap bestod av ljus och vägledning. Allâh sände honom för att förkunna glada budskap och varningar. Han kallade till Allâhs religion med Hans tillstånd och han var som en ledlyd. Han förkunnade till dess att han lämnade sitt samfund på en klar väg vars natt är som dess dag. Endast den förgjorde avviker från denna väg. Det största och klaraste ljuset som hjärtat kan uppnå ligger just i kunskapen om Allâhs namn, egenskaper och handlingar. Sålunda måste profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) ha klargjort den på bästa möjliga sätt.

2 – Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) lärde sitt samfund allt som det behöver i de båda livet. Han lärde det till och med etiketter kring mat, dryck, sittning, sömn och annat. Abû Dharr (radhiya Allâhu 'anh) sade:

3 9:33

”Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) hade dött och det fanns inte en fågel som flaxade med sina vingar i luften, utan att han nämnde någon kunskap om den.”

Det råder inga tvivel om att kunskap om Allâh och Hans namn, egenskaper och handlingar hamnar under denna allomfattande mening. Sett till det oerhört stora behovet av den kunskapen kommer den faktiskt på första plats.

3 – Tron på Allâh (ta‘âlâ) och Hans namn, egenskaper och handlingar är grunden till religionen och sändebudens kall. Det är den största plikten och det bästa som hjärtan kan uppnå och hjärnorna begripa. Hur kan profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) försumma denna kunskap och låta bli att lära ut den när han lärde ut det som inte är lika viktigt och förträffligt?

4 – Profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) var den kunnigaste personen om sin Herre. Han var rådvänligast och värtaligast. Baserat på dessa faktorer som fordrar ett fullkomligt klargörande, är det omöjligt att han inte förklarade tron på Allâh och Hans namn, egenskaper och handlingar och istället lät den förbli tvetydig och oklar.

5 – Följeslagarna (radhiya Allâhu ‘anhum) måste tala sanning i denna fråga. Annars tiger de eller talar falskt. Båda alternativen är falska:

Om de tiger, tiger de antingen för att de är okunniga om de namn och egenskaper som Allâh (ta‘âlâ) oundvikligt har, kan ha och inte kan ha, eller också tiger de för att undanhålla denna kunskap. Båda alternativen är omöjliga.

Angående den omöjliga okunnigheten, så är det omöjligt för ett levande hjärta som rymmer förståelse, vilja till kunskap och längtan efter dyrkan att inte forska kring tron på Allâh (ta‘âlâ) och kunskap om Hans namn och egenskaper och leva upp till det med kunskap och tro. Det råder inga tvivel om att de förträffliga generationerna, varav följeslagarna är de bästa, har mest liv i hjärtan, störst välvilja och nyttigaste kunskaper. Profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) sade:

”Det bästa folket är min generation. Därefter de som kommer efter dem. Därefter de som kommer efter dem.”⁴

Denna förträfflighet omfattar dem inom samtliga uttalanden, handlingar och läror som för dem närmare Allâh.

4 al-Bukhârî (2652) och Muslim (2533).

Om vi hade sagt att de verkligen var okunniga om sanningen i denna fråga, skulle de senare generationerna varit än okunnigare. Det enda sättet att veta vilka namn och egenskaper som både skall och inte skall bekräftas åt Allâh (ta'âlâ) är via Budskapet. Följeslagarna är ju medlarna mellan sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) och samfundet. Det fordrar i så fall att ingen har kunskap om detta ämne, vilket är omöjligt.

Dessutom är det omöjligt att de dolde kunskap. Det finns inte en förnuftig och rättvis person som känner till följeslagarnas (radhiya Allâhu 'anhum) tillstånd och hur ivrigt de spred och förkunnade nyttig kunskap till samfundet och sedan säger att de dolde kunskap och i synnerhet den viktigaste frågan, nämligen kunskapen om Allâh och Hans namn och egenskaper. Dessutom har det rapporterats en hel del från dem inom detta ämne. Det vet var och en som söker efter det.

Likaså är det omöjligt att de talade falskt. Det framgår på två sätt:

1 – Falskhet kan inte baseras på ett autentiskt bevis. Det är välkänt att följeslagarna (radhiya Allâhu 'anhum) inte sade något som inte var baserat på autentiska bevis, framför allt inte om sakfrågan berör tron på Allâh (ta'âlâ) och dolda frågor. De, om någon, underkastade sig Allâhs (ta'âlâ) ord:

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ

”Befatta dig inte med det som du inte riktigt vet.”⁵

قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا
وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

”Säg: ”Min Herre förbjuder ingenting annat än skamlösa handlingar, både det som sker öppet och det som sker i hemlighet och synd och orättmätigt våld. Och [Han förbjuder er] att sätta vid Allâhs sida det som Han aldrig gett bemyndigande till och att påstå om Allâh det ni inte vet.”⁶

2 – Falskhet härrör antingen från okunnighet om sanningen eller också från viljan till vilseledning. Båda alternativen är omöjliga i förhållande till följeslagarna (radhiya Allâhu 'anhum).

5 17:36

6 7:33

Vad gäller den omöjliga okunnigheten, så har den redan angivits.

Angående den omöjliga viljan till vilseledning, så är det en dålig avsikt. En sådan avsikt kan inte härröra från följeslagarna (radhiya Allâhu 'anhum) som var kända för sin fullkomliga välvilja mot samfundet. Och om det hade varit möjligt för dem att ha en dålig avsikt i frågan, skulle de även kunna ha en dålig avsikt i alla andra vetenskapliga och religiösa frågor. Alltså skulle de ha blivit opålitliga inom samtliga frågor. Detta är en av de största falskheterna då det fordrar att hela föreskriften förtalas.

Om det klagörs att följeslagarna (radhiya Allâhu 'anhum) endast har kunnat tala sanning i denna fråga, så har de antingen gjort det via sitt intellekt eller också via Uppenbarelsen. Det kan omöjligt vara via intellektet då det inte kan begripa ingående vilka fullkomliga egenskaper som Allâh (ta'âlâ) måste beskrivas med. Alltså måste det vara via det andra alternativet, nämligen att de tog emot denna kunskap via profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) budskap. Det i sig fordrar att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) förklarade sanningen inom Allâhs namn och egenskaper, vilket stämmer.

AHL-US-SUNNAH WAL-DJAMÂ'AHS METODIK INOM ALLÂHS NAMN OCH EGENSKAPER

Ahl-us-Sunnah wal-Djamâ'ah är de som är enade om att hålla fast vid profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) Sunnah och efterleva dess ord, handling och dogm, såväl invändigt som utvändigt. Deras dogm om Allâhs namn och egenskaper lyder på följande sätt:

1 – Bekräftelse. Deras dogm bekräftar det Allâh bekräftar åt Sig själv i Qur'ânen och det Hans sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) bekräftade åt Honom. Denna bekräftelse skall ske utan förvrängning, förnekelse, föreställning eller jämförelse.

2 – Dementi. De dementerar det Allâh och Hans sändebud dementerar. Samtidigt tror de på att Allâh (ta'âlâ) är beskriven med dess fullkomliga motsats.

3 – Förhållande till termer som varken bekräftas eller dementeras och som människorna har delade uppfattningar om. Exempel på sådana termer är kropp, omfattning och riktning. Vad beträffar termernas namn, skall de varken bekräftas eller dementeras då de inte har bevisats. Och vad gäller deras betydelser, frågar man om dem. Om betydelsen är falsk, är Allâh fjärran från den. Om den däremot är sann och inte opassande i förhållande till Allâh, accepterar de den.

Detta är den obligatoriska metodiken. Den är måttlig och befinner sig mellan dem som förnekar och dem som jämför. Denna obligatoriska metodik bevisas av intellektet och Uppenbarelsen.

Angående intellektets bevisning, är det enkom via Uppenbarelsen man kan veta vad Allâh (ta'âlâ) måste beskrivas med, kan beskrivas med och inte kan beskrivas med. Sålunda är det obligatoriskt att följa den och bekräfta det den bekräftar, dementera det den dementerar och förtiga det den förtiger.

Angående Uppenbarelsens bevisning, sade Han (ta'âlâ):

وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

”Allâhs är fullkomlighetens sköna namn; anropa Honom alltså med dem och håll er på avstånd från dem som missbrukar dem. De skall avlönas för det som de brukade göra.”⁷

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

”Ingenting är som Han – Han är den Hörande, den Seende.”⁸

وَلَا تُفَفُّ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ

”Befatta dig inte med det som du inte riktigt vet.”⁹

Den första versen bevisar att det är obligatoriskt att bekräfta utan förvrängning eller förnekelse. Båda faktorerna är nämligen missbruk.

Den andra versen bevisar att det är obligatoriskt att förkasta jämförelse.

Den tredje versen bevisar att det är obligatoriskt att förkasta föreställning och spekulationer i det som varken har bekräftats eller dementerats.

Samtliga Allâhs bekräftade egenskaper är fullkomliga. Han prisas och beröms för dem. De är inte alls bristfälliga. Samtliga Allâhs egenskaper är fullkomliga på alla sätt och vis.

Allt Allâh har dementerat och fränkänt Sig är bristfälliga egenskaper. De motstrider Hans oundvikliga fullkomlighet. I och med att Hans fullkomlighet är oundviklig, är det omöjligt för Honom att beskrivas med ofullkomliga egenskaper. Det betyder dels att de inte finns, dels att deras fullkomliga motsats bekräftas. En dementi bevisar förvisso ingen fullkomlighet så länge den inte består av en berömvärd, bekräftad egenskap. Endast en dementi kan bero på oförmåga, vilket är en brist. Den kan bero på obehörighet, vilket inte heller fordrar något beröm, som till exempel att du säger:

”Väggen är inte orättvis.”

Då detta är klargjort, säger vi att orättvisa är en egenskap som Allâh har dementerat. I detta fall betyder det att Allâh inte är beskriven med orättvisa samtidigt som vi bekräftar dess fullkomliga motsats, nämligen rättvisa. Dessutom dementerade Han trötthet. Det betyder att Han inte är beskriven med trötthet samtidigt som vi bekräftar dess fullkomliga motsats, nämligen styrka. Detsamma gäller alla andra egenskaper som Allâh har dementerat och fränkänt Sig – och Allâh vet bättre.

8 42:11

9 17:36

Förvrängning (التحريف): Dess språkliga definition är ”förändring”. Dess religiösa definition är att ”förändra en texts formulering eller betydelse”. När en texts formulering ändras, är det även möjligt att betydelsen ändras. Förvrängning delas upp i tre typer:

1 – Både formuleringen och betydelsen ändras. Exempelvis förvränger somliga Allâhs ord:

وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا

”Och Mûsâ som Allâh talade med ett verkligt tal.”¹⁰

De försöker få det att framstå som att det var Mûsâ som talade med Allâh (الله) och inte tvärtom.

2 – Formuleringen ändras som till exempel när:

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

”Lov och pris tillkommer Allâh, skapelsernas Herre.”

läses som (الْحَمْدَ). Detta härrör oftast från en okunnig person då det sker oavsiktligt.

3 – Betydelsen ändras. Det innebär att texten förstås på ett bevislöst vis och inte bokstavligt. Exempel på det är att man förvränger betydelsen av Allâhs (ta'âlâ) händer och säger att de betyder styrka, ynnest och dylikt.

Förnekelse (التعطيل): Dess språkliga definition är ”tomhet”. Dess religiösa definition är att ”antingen förneka alla Allâhs namn och egenskaper som är obligatoriska att bekräfta eller också vissa”. Detta kan ske på två sätt:

1 – Att förneka alla. Det gör exempelvis Djahmiyyah. De extrema förnekar till och med namnen.

2 – Att förneka vissa. Det gör exempelvis Ash'ariyyah.

Den förste som är känd för att ha förnekat egenskaperna är al-Dja'd bin Dirham.

Föreställning (التكليف): Det innebär att man föreställer och inbillar sig Allâhs egenskaper och säger exempelvis att Allâhs hand eller Hans nedstigning till himlen är på ett visst sätt.

Jämförelse (التَّمثِيل) och liknelse (التَّشْبِيه): Jämförelse innebär att man jämför någon med något inom allt. Liknelse innebär att man jämför någon med något inom det mesta. Måhända tillämpas det ena begreppet på det andra. Skillnaden mellan dessa två termer och förställning är följande:

1 – En föreställning står för att beskriva en beskaffenhet på ett oinskränkt eller ett inskränkt sätt. Å andra sidan visar jämförelse och liknelse en beskaffenhet som jämförs med en annan och liknar den. På så sätt är en föreställning allmännare då varje jämförelse är föreställning men inte vice versa.

2 – Föreställning gäller särskilt egenskaperna. Jämförelse gäller status, egenskap och essens. Ur denna synvinkel är jämförelse allmännare då den behandlar essens, egenskaper och status.

Liknelsen, som har vilselett flera människor, kan delas upp i två typer:

1 – Att likna skapelsen vid Skaparen.

2 – Att likna Skaparen vid skapelsen.

Att likna skapelsen vid Skaparen innebär att beskriva skapelsen med handlingar, rättigheter och egenskaper som är specifika för Skaparen. Exempel på sådana handlingar, är att anse att det finns en skapare vid Allâhs sida. Exempel på sådana rättigheter, är att anse att statyerna har rätt till dyrkan. Därav dyrkade avgudadyrkarna dem vid sidan av Allâh. Exempel på sådana egenskaper, är det vissa extremister gör när de överdrivet prisar profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam).

Att likna Skaparen vid skapelsen innebär att bekräfta Hans specifika essens och egenskaper på samma sätt som man bekräftar dem åt skapelsen. Exempel på det är att man säger att Allâhs två händer är som skapelsernas händer, Hans resning över tronen är som skapelsernas resning över tronen och så vidare. Den förste som är känd för detta är Hishâm bin al-Hakam ar-Râfidhî.

Missbruk (الإلحاد): Dess språkliga definition är ”avvikelse”. Dess religiösa definition är att ”avvika från den obligatoriska dogmen eller handlingen”. Den består av två typer:

1 – Missbruk av Allâhs namn.

2 – Missbruk av Hans budskap.

Missbruk av Hans namn innebär missbruk av deras obligatoriska rätt. Det sker på fyra sätt:

- 1 – Att förneka något av dem eller de egenskaper som de har antytt. Detta gjorde Mu'attilah.
- 2 – Att hävda att de antyder en liknelse mellan Allâh och Hans skapelse. Detta gjorde Mushabbihah.
- 3 – Att namnge Allâh med namn som Han inte har namngett Sig själv med, ty Allâhs namn bekräftas endast via Uppenbarelsen. Exempelvis kallar nasaréerna Allâh för ”Fader” medan filosoferna kallar Honom för ”Orsak” och dylikt.
- 4 – Att utdraga namn från Allâh och tillämpa dem på avgudar. Exempelvis uppkallade de statyerna al-Lât och al-'Uzzâ efter Allâhs namn al-Ilâh och al-'Azîz.

Missbruk av Hans budskap kan antingen beröra religiösa budskap (som sändebuden förkunnade i form av domar och besked) eller också universella budskap som Allâhs skapelser i himlarna och på jorden.

Ett missbruk av de religiösa budskapen innebär att förvränga dem, misstro dem eller trotsa deras domar.

Ett missbruk av de universella budskapen innebär att tillskriva dem någon annan än Allâh, anse att Han har en partner eller medhjälpare och dylikt. Båda missbruken är förbjudna. Allâh (ta'âlâ) hotade dessa människor och sade:

وَدَّرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

”... och håll er på avstånd från dem som missbrukar dem. De skall avlönas för det som de brukade göra.”

إِنَّ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي آيَاتِنَا لَا يَخْفَوْنَ عَلَيْنَا أَفَمَنْ يُلْقَى فِي النَّارِ خَيْرٌ أَمْ مَنْ يَأْتِي آمِنًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ اعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

”De som förvränger eller vantolkar Våra budskap kan inte gömma sig för Oss. Vem är i ett fördelaktigare läge – den som skall kastas i Elden eller den som kommer inför Oss tryggt på Uppståndelsens dag? Handla som ni vill; Han ser vad ni gör!”¹¹

11 41:40

Det finns missbruk som är otro, beroende på vad texterna i Boken och Sunnah fordrar.

SALAFS METODIK ÄR DEN ENDA KORREKTA

Salafs metodik har redan tydliggjorts och beviset för dess plikt har redan nämnts. Härmed vill vi bevisa att Salafs metodik är den korrekta metodiken. Det sker på två sätt:

1 – Salafs metodik bevisas av Qur'ânen och Sunnah. Den som forskar kring deras metodik vetenskapligt och opartiskt, finner den stämma överens med Qur'ânen och Sunnah helt och fullt. Det måste i och för sig vara så. Ty Allâh (ta'âlâ) har uppenbarat Qur'ânen så att människorna kan fundera över den, praktisera dess domar och bekräfta dess besked. Det råder inga tvivel om att Salaf är de som förstår den bäst, bekräftar den bäst och efterlever den bäst. Detta för att den uppenbarades på deras språk och på deras tid. Därför är det inte konstigt att de är kunnigast och att deras handlingar är de bästa.

2 – Antingen är sanningen i denna fråga hos Salaf eller också hos efterträdarna. Det andra alternativet är falskt då det innebär att Allâh, Hans sändebud och de tidigare föregångsmännen bland Muhâdjirûn och Ansâr uttryckligen talade falskhet eller åtminstone till synes. Inte en enda gång talade de, varken konkret eller ens till synes, utmed den sanning som är obligatorisk att betro. Sålunda betyder det att Qur'ânens och Sunnahs existens endast skadar religionen. I så fall är det bättre för människorna att vara utan Qur'ânen och Sunnah. Detta är självfallet falskt.

Vissa dumma människor har sagt att Salafs metodik är sundare och att efterträdarnas metodik är kunnigare och visare. Detta yttrande har sin grund i två faktorer:

1 – Personen antar, på grund av osunda tvivel, att Allâh inte är beskriven med några verkliga egenskaper som bevisas av Qur'ânen och Sunnah.

2 – Han antar att Salafs metodik går ut på att betro de egenskapsrelaterade texterna utan att bekräfta deras betydelse. Således roterar frågan kring att antingen tro på texterna utan betydelse, vilket han tror är Salafs metodik, eller också att man bekräftar en betydelse åt texterna som inte är bokstavig. Det råder inga tvivel om att det är kunnigare och visare att bekräfta någon typ av betydelse till texterna än att endast tro på dem utan någon betydelse. På så sätt anser denna dumma människa att efterträdarnas metodik är kunnigare och visare än Salafs.

Denna dumma människas ord består av en sanning och en lögn. Vad gäller sanningen, så finns den i hans ord ”Salafs metodik är sundare”. Och vad gäller lögnen, så finns den i ”Efterträdarnas metodik är kunnigare och visare”. Detta är falskt på grund av följande orsaker:

1 – Hans ord motsäger sig ”Salafs metodik är sundare”. Att deras metodik är sundare fordrar att den likaså är kunnigare och visare. Ty det finns ingen sundhet utan kunskap och vishet. Man måste ha kunskap för att uppnå sundhet och man måste ha vishet för att veta hur man går tillväga för att uppnå den. Det klarlägger att Salafs metodik är sundare, kunnigare och visare. Det kan inte den dumma människan undkomma.

2 – Hans uppfattning om att texterna inte har bevisat någon verklig egenskap åt Allâh är falsk. Den är falsk därför att den är byggd på osunda tvivel och för att Allâhs (ta'âlâ) fullkomliga egenskaper har bekräftats via intellektet, den naturliga läggningen och föreskriften.

Vad intellektet beträffar, så måste allting som existerar ha någon egenskap. Denna egenskap kan antingen vara fullkomlig eller också bristfällig. Det andra alternativet kan Allâh (ta'âlâ) inte beskrivas med då Han är den fullkomlige Herren som förtjänar att dyrkas. Så bevisade Allâh (ta'âlâ) den falska dyrkan som ägnades defekta och inkompetenta statyer. Statyerna varken hörde, såg, gagnade, skadade, skapade eller hjälpte. Om det andra alternativet faller, fastställs det första som bekräftar Allâhs fullkomliga egenskaper.

Dessutom har det bekräftats via sinnen och vittnesbörd att det även finns skapelser med fullkomliga egenskaper. Dessa egenskaper har de fått från Allâh (subhânah) – och Han som skänker fullkomlighet har Självt mer rätt till den.

Vad den naturliga läggningen beträffar, så är de sunda själarna lagda på så vis att de älskar, högaktar och dyrkar Allâh. Älskar, högaktar och dyrkar du någon annan än Den du vet är beskriven med fullkomliga egenskaper som passar Hans herravälde och gudomlighet?

Vad föreskriften beträffar, så är bevisen otaliga. Exempelvis säger Allâh (ta'âlâ):

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيَّمُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

”Han är Allâh; ingen sann gud finns utom Han! Han känner allt det som är dolt och uppenbart – Han är den Nåderike, den Barmhärtige. Han är Allâh; ingen sann gud finns utom Han, Konungen som är frigjord från brister och defekter, den Säkrande, den Vakande, den Mäktige, Han som betvingar och återupprättar, den Högmodige! Fri är Allâh från brister, fjärran från allt som de avgudar! Han är Allâh, Skaparen, som är upphovet till allt och som ger allt dess slutliga form. Hans är fullkomlighetens sköna namn; allt och alla i himlarna och på jorden

prisar Honom – Han är den Allsmäktige, den Vise.”¹²

وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

”Enbart de högsta egenskaper kan tillskrivas Honom i himlarna och på jorden. Han är den Allsmäktige, den Vise.”¹³

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ
يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ
حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ

”Allâh – det finns ingen sann gud utom Han, den Levande, skapelsens evige Vidmakthållare. Slummer överraskar Honom inte och inte heller sömn. Honom tillhör allt det som himlarna rymmer och det som jorden bär. Vem är den som vågar tala inför Honom utan Hans tillstånd? Han vet allt vad de kan veta och allt som är dolt för dem och av Hans kunskap kan de inte omfatta mer än Han tillåter. Hans fotpall omsluter himlarna och jorden. Att värna och bevara dem är för Honom ingen börda. Han är den Höge, den Våldige.”¹⁴

Dessutom sade profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam):

”Människor! Ta det lugnt! Ni åkallar inte någon som är döv eller frånvarande. Ni åkallar någon som hör, ser och är nära. Den ni åkallar är sannerligen närmare er än vad era riddjurs halsar är.”¹⁵

Det finns fler liknande verser och hadîther.

Den tredje: Hans uppfattning att Salaf endast trodde på texterna utan någon betydelse, är en falsk dogm och lögn mot Salaf. Salaf var samfundets kunnigaste om de egenskapsrelaterade texternas formulering och innebörd. Dessutom var Salaf exempellösa när det kom till att bekräfta egenskapernas passande betydelser på det sätt Allâh och Hans sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) avsåg.

Den fjärde: Salaf var profeternas och sändebudens arvingar. De tog sin kunskap från det gudomliga budskapets källa och den sanna tron. Å andra sidan tog efterträdarna sin kunskap

12 59:22–24

13 30:27

14 2:255

15 al-Bukhârî (2992) och Muslim (2704).

från zoroastrierna, avgudadyrkarna samt judarnas och grekernas villfarelse. Hur kan zoroastriernas, avgudadyrkarnas, judarnas och grekernas avkomma vara kunnigare och visare än profeternas och sändebudens arvingar inom Allâhs namn och egenskaper?

Den femte: Dessa efterträdare, som den dumma människan ansåg vara kunnigare och visare än Salaf, var förvirrade därför att de hade vänt sig bort från budskapet och vägledningen som Allâh hade sänt ned till Muhammad (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam). De sökte kunskap om Allâh (ta'âlâ) från personer som själva inte kände Honom. Detta vittnade både de själva och samfundet om. ar-Râzî, som var en av deras ledare, klargjorde hur hela deras fråga slutar och sade:

*Intellektens slut är ett rep
De flesta skapelsers strävan är förgäves
Våra själar är övergivna av våra kroppar
Toppen av vårt världsliga liv är ett besvär och ett straff
Under hela vårt liv har vi inte haft någon nytta av våra forskningar
Förutom att vi har samlat ihop vad som har sagts*

Därefter sade han:

”Jag har funderat på de metodiker som följs av skolastiker och filosofer och sett att de inte gagnar något. Jag fann att den närmsta metodiken är Qur'ânens metodik. Läs om bekräftelsen:

الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى

”Den Nåderike har rest Sig över tronen.”¹⁶

إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ

”De goda orden stiger upp till Honom och den goda handlingen upphöjer dem.”¹⁷

Läs om dementin:

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

16 20:5

17 35:10

”Ingenting är som Han – Han är den Hörande, den Seende.”¹⁸

وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ عِلْمًا

”Men de kan inte omfatta Honom med kunskap.”¹⁹

Den som upplever det jag har upplevt, kommer att veta det jag vet.”²⁰

Hur kan dessa förvirrade människors metodik vara kunnigare och visare än Salafs dito när de själva medger att de är vilsna och förvirrade? Salaf var milstolpar och lyktor. Allâh hade gett dem en kunskap som de överträffade de andra profeternas anhängare med. De förstod trons och kunskapernas realia så pass, att om denna person hade erhållit allt som efterträdarna har fått, skulle han skämts för att jämföra dem med Salaf, än mer att prioritera dem framför Salaf. Därmed klagörs det att Salafs metodik är sundare, kunnigare och visare.

18 42:11

19 20:110

20 Se ”Madjmû'-ul-Fatâwâ” (5/11).

SENARE GENERATIONERS UPPFATTNING AV SALAFS METODIK

Vissa senare människor säger att Salafs metodik inom egenskaperna går ut på att framföra texterna bokstavligt utan tro på deras bokstavliga betydelse. Detta oinskränkta uttalande kan diskuteras. Ty ordet ”bokstavligt” nämns generellt och behöver därmed detaljeras.

Om de menar det som är uppenbart från texterna som behandlar egenskaperna som endast passar Allâh utan liknelse, så är det självfallet vad texterna betyder. Den som säger motsatsen och tror på den är vilsen. Den som tillskriver Salaf denna lära har antingen ljugit eller också förfelat.

Om de menar det vissa tycks tro att Allâh liknar Sin skapelse, så är det självfallet inte betydelsen av texterna. Å andra sidan är det inte heller betydelsen av den bokstavliga förståelsen. Det är omöjligt att Allâh liknar Sin skapelse och det är omöjligt att Qur'ânen och Sunnah innehåller något omöjligt. Den som anser att detta är betydelsen av det bokstavliga skall veta att han har förfelat. Dess bokstavliga och uttryckliga betydelse handlar om att bekräfta egenskaper som passar enkom Allâh.

Utmed denna detaljering har vi gett texterna deras rättighet, både sett till deras formulering *och* betydelse – och Allâh vet bättre.

VISSA SENARE MÄNNISKOR KLÄR UT SANNINGEN MED LÖGN

Vissa senare människor säger att det saknas skillnad mellan Salafs metodik och Mu'awwilahs metodik. De menar att båda metodikerna är överens om att verserna och haditherna inte tyder på Allâhs egenskaper. Den enda skillnaden är att Mu'awwilah anser det vara nödvändigt att tolka dem och utse betydelse åt dem. Enligt dem lät Salaf bli att utse betydelse åt dem då det är möjligt att texterna har en annan betydelse.

Det är en klar och tydlig lögn mot Salaf. Ingen av dem nekade texternas antydning på Allâhs egenskaper som endast passar Honom. Faktum är att deras tal tyder på att de bekräftade egenskaperna överlag och fördömde dem som nekade dem eller liknade Allâh vid skapelsen. Exempelvis sade al-Bukhârîs lärare Nu'aym bin Hammâd al-Khuzâ'î:

”Den som liknar Allâh vid Hans skapelse har hädat. Den som förnekar det som Allâh har beskrivit Sig själv med har hädat. Det finns ingen liknelse i det som Allâh och Hans sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) har beskrivit Allâh med.”

Det finns många liknande citat från dem.

Vad som bevisar att Salaf bekräftade egenskaperna och att de inte alls var överens med Mu'awwilah, är att Mu'awwilah var deras fiender. De brukade anklaga dem för att likna Allâh vid skapelsen och förkroppsliga Honom bara för att de bekräftade egenskaperna. Om de verkligen var överens med Salaf om att texterna inte antyder Allâhs egenskaper, hade de varken varit deras fiender eller anklagat dem för att likna Allâh vid skapelsen och förkroppsliga Honom. Detta är uppenbart och lov och pris tillkommer Allâh.

SALAFS UTTALANDEN OM EGENSKAPERNA

Det har rapporterats kända uttalanden, såväl allmänna som specifika, från Salaf angående egenskapsrelaterade verser och hadîther. Ett exempel på ett allmänt uttalande är:

”Framför dem som de har kommit utan föreställning.”²¹

Detta har rapporterats från Makhûl, az-Zuhrî, Mâlik bin Anas, Sufyân ath-Thawrî, al-Layth bin Sa'd och al-Awzâ'î. Hæri finns en avvisning av Mu'attilah och Mushabbihah. Med ”Framför dem som de har kommit...” avvisas Mu'attilah och med ”... utan föreställning” avvisas Mushabbihah.

Likaså ser vi hur Salaf bekræftade korrekta betydelser åt egenskaperna på ett sätt som passar enkom Allâh. Detta antyds på två sätt:

Det första: ”Framför dem som de har kommit...” betyder att deras betydelser skall förbli såsom de har nämnts. Det råder inga tvivel om att de har nämnts för att bekræfta betydelser som passar Allâh (ta'âlâ). Om de inte hade trott på att de har en betydelse, skulle de exempelvis ha sagt:

”Framför formuleringen och spekulera inte i deras betydelser.”

Det andra: ”... utan föreställning.” Detta bevisar uppenbart att verkliga betydelser skall bekræftas. Om de inte hade bekræftat dem, skulle de inte varit i behov av att neka föreställningen. Det som är obekræftat har egentligen ingen existens. Att neka föreställningen är i så fall bara lönlöst.

Måhända frågar någon om Imâm Ahmads ord om hadîtherna om nedstigningen:

”Vi tror på dem och bekræftar dem utan föreställning och betydelse.”

Betydelsen som Imâm Ahmad nekade är betydelsen som antogs av Mu'attilah som Djahmiyyah och andra. De förvrängde texterna i Qur'ânen och Sunnah till motstridande betydelser. Vad som bevisar det, är det författaren sade om Muhammad bin al-Hasans ord ”Alla lærda i Öst och Väst är enade om att Qur'ânen och Sunnah som har framförts av pålitliga återberättare från Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) skall betros betræffande

21 Se ”I'tiqâd Ahl-is-Sunnah wal-Djamâ'ah” (3/537/930) av al-Lâlakâ'î, ”Fath-ul-Bârî” (3/407) och andra.

Herrens ('azza wa djall) egenskaper utan förklaring, beskrivning eller liknelse”:

”Han menar de förnekande Djahmiyyahs förklaring. De innoverade en tolkning av egenskaperna som motstred följeslagarnas och efterföljarnas bekräftande metodik.”²²

Detta bevisar att verserna och hadîtherna om egenskaperna kan tolkas på två sätt:

Det första: En accepterad tolkning. Detta är följeslagarnas och efterföljarnas tolkning som går ut på att bekräfta en betydelse som passar Allâh ('azza wa djall) utmed Qur'ânens och Sunnahs bokstavliga skildring.

Det andra: En avvisad tolkning. Detta är en tolkning som inte stämmer överens med den ovannämnda.

På så sätt är även betydelsen antingen accepterad eller också avvisad utifrån det vi tidigare har nämnt.

Om någon undrar i fall Allâhs egenskaper har en beskaffenhet, säger vi att de har en beskaffenhet. Däremot är denna beskaffenhet okänd. För att känna till en beskaffenhet krävs det att man ser den, något likt den eller åtminstone hör något sanningsenligt om den. Allt det är omöjligt i förhållande till Allâhs egenskaper. Sålunda vet man att Salafs ord ”utan föreställning” betyder ”utan inbillning”. De menade inte att det inte finns någon beskaffenhet, ty en sådan teori innebär förnekelse till fullo.

²² Se ”Madjmû'-ul-Fatâwâ” (5/50) och ”Fath-ul-Bârî” (13/407).

ALLÂHS HÖGHET

Allâhs (ta'âlâ) höghet hör till Hans essensegenskaper och delas upp i två typer:

Den första: Essensens höghet.

Den andra: Egenskapernas höghet.

Egenskapernas höghet innebär att det inte finns någon fullkomlig egenskap, utan att dess högsta och fullkomligaste dito tillkommer Allâh (ta'âlâ). Detta gäller oavsett om det rör sig om majestätiska och mäktiga egenskaper eller sköna och präktiga egenskaper.

Essensens höghet betyder att Allâh är ovanför alla Sina skapelser. Detta bevisas av Qur'ânen, Sunnah, samstämmigheten, intellektet och den naturliga läggningen.

Vad Qur'ânen och Sunnah beträffar, så är de fulla av både uttryckliga och uppenbara bevis för att Allâh (ta'âlâ) är ovanför Sin skapelse med Sin essens. Dessa bevis nämns i olika sammanhang. De kan nämnas som höghet, upphöjdhet, resning över tronen och att Han är ovanför himlen. Exempel på det är Hans (ta'âlâ) ord:

وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ

”Han är den Höge, den Våldige.”²³

سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى

”Prisa din Herres, den Högstes, namn!”²⁴

يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ

”De fruktar sin Herre ovanför dem och gör vad de är befallda att göra.”²⁵

الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى

23 2:255

24 87:1

25 16:50

”Den Nåderike har rest Sig över tronen.”²⁶

أَمِنْتُمْ مَن فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمْ الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ أَمْ أَمِنْتُمْ مَن فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا فَسَتَعْلَمُونَ
كَيْفَ نَذِيرِ

”Kan ni vara säkra på att Han, som är ovanför himlen, inte låter jorden uppsluka er? Se hur den skälver och skakar! Eller kan ni vara säkra på att Han, som är ovanför himlen, inte släpper lös en storm över er, så våldsam att ni förstår Min varning?”²⁷

Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”Tronen är ovanför det och Allâh är ovanför tronen.”²⁸

”Litar ni inte på mig när jag är anförtrord av Honom som är ovanför himlen? Morgon och afton tar jag emot uppenbarelser från Honom som är ovanför himlen.”²⁹

Ibland nämns högheten i samband med att något stiger upp och lyfts upp till Honom. Exempel på det är Allâhs (ta'âlâ) ord:

إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ

”De goda orden stiger upp till Honom och den goda handlingen upphöjer dem.”³⁰

تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ

”Till Honom stiger änglarna och Anden upp under en dag vars längd är femtiotusen år.”³¹

بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ

”Nej, Allâh upphöjde honom till Sig.”³²

26 20:5

27 67:16–17

28 Se ”Sharh Usûl-il-I'tiqâd” (3/395/659) och ”Mukhtasar-ul-'Uluww” (48) av al-Albânî. Den är autentisk enligt adh-Dhahabî och Ibn-ul-Qayyim. al-Albânî sade att den är god och att dess kedja härrör från en följeslagare.

29 al-Bukhârî (3610, 3344, 4351 och 7433), Muslim (1064) och Abû Dâwûd (4764).

30 35:10

31 70:4

32 4:158

Abû Hurayrah berättade att Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”Ingen skänker en motsvarighet av en dadel från en lovlig inkomst – och endast det lovliga stiger upp till Allâh – utan att Allâh godtar den i Sin högra Hand för att sedan föda den åt dess givare, liksom ni föder era fålar, så att den blir som ett berg.”³³

Abû Mûsâ al-Ash'arî (radhiya Allâhu 'anh) berättade att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”Allâh sover inte och det tillkommer inte Honom att sova. Han sänker och höjer vågen. Till Honom stiger natthandlingarna upp innan dagen och dagshandlingarna innan natten. Hans ridå är ljuset; om Han hade avtäckat det, skulle Hans ansiktes ljus bränt allt Han ser av Sin skapelse.”³⁴

Han (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”Änglarna som är hos er avlöser varandra natt och dag. De samlas i samband med Fadjr-bönen och 'Asr-bönen. Därefter stiger de som har tillbringat natten bland er upp varpå Han frågar dem – och Han vet bättre än de: ”Hur lämnade ni Mina slavar?” De säger: ”De bad när vi lämnade dem och de bad när vi kom till dem.”³⁵

Rapporterad av Ahmad.

Ibland nämns högheten i samband med att något stiger ned från Honom. Exempel på det är Allâhs (ta'âlâ) ord:

تَنْزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ

”En nedsändning från skapelsernas Herre!”³⁶

فُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِنْ رَبِّكَ

”Säg: ”Helighetens ande har stigit ned med den från din Herre.”³⁷

33 al-Bukhârî (7430).

34 Muslim (179).

35 al-Bukhârî (7429).

36 56:80

37 16:102

Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”Vår Herre (tabârak wa ta'âlâ) stiger varje natt ned till den nedersta himlen när en tredjedel återstår av natten och säger: ”Vem tillber Mig så att Jag må besvara honom? Vem frågar Mig så att Jag må ge honom? Vem ber Mig om förlåtelse så att Jag må förlåta honom?”³⁸

Det finns fler liknande verser och hadîther som har rapporterats mångfaldigt från profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) om Allâhs (ta'âlâ) höghet över skapelsen. Det är en mångfald som fordrar en oundkomlig kunskap om att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) verkligen har sagt det om sin Herre och att samfundet har tagit emot det från honom.

Vad samstämmigheten beträffar, enades följeslagarna, deras rättmätiga efterföljare och Ahlus-Sunnahs imamer om att Allâh (ta'âlâ) är ovanför Sina himlar ovanför Sin tron. Deras tal är fullt av det. al-Awzâ'î sade:

”Vi brukade säga medan efterföljarna var fullt tillgängliga: ”Allâh (ta'âlâ) är ovanför Sin tron och vi tror på Hans egenskaper som nämns i Sunnah.”³⁹

Detta sade al-Awzâ'î efter att Djahms metodik, som nekade Allâhs egenskaper och höghet, hade dykt upp. Han sade det för att människorna skulle veta att Salafs metodik skilde sig från Djahms.

Aldrig har någon från Salaf sagt att Allâh inte är ovanför himlen eller att Han är överallt med Sin essens eller att alla platser i förhållande till Honom är desamma eller att Han varken är innanför skapelsen eller utanför, varken sammanbunden med den eller åtskild från den, eller att det inte är tillåtet att peka mot Honom. Faktum är att den kunnigaste skapelsen om Honom pekade mot Honom under vallfärden på 'Arafah-dagen bland en väldig folkmassa och sade:

”Har jag förkunnat?” De sade: ”Ja.” Då pekade han med sitt finger mot himlen, tog ned det mot dem och sade: ”Allâh! Bevittna!”⁴⁰

Han bad sin Herre vittna att hans samfund hade bekräftat hans förkunnande av budskapet.

Vad intellektet beträffar, tyder varje klart intellekt på att Allâh måste vara ovanför Sin

³⁸ al-Bukhârî (7494) och Muslim (758).

³⁹ Kitâb-ul-Asmâ' was-Sifât, sid. 515, av al-Bayhaqî. Ibn-ul-Qayyim sade:

”Rapporterad av al-Bayhaqî med en autentisk berättarkedja.” (al-Idjtimâ', sid. 93)

⁴⁰ Muslim (1218).

skapelse. Detta framgår på två sätt:

Det första: Högheten är en fullkomlig egenskap och Allâh måste vara beskriven med en fullständig fullkomlighet från alla synvinklar. Således fordrar det att Allâhs (tabârak wa ta'âlâ) höghet bekräftas.

Det andra: Motsatsen till höghet är låghet. Lågheten är en ofullkomlig egenskap och Allâh (ta'âlâ) är fjärran från alla ofullkomliga egenskaper. Således fordrar det att Han är fjärran från det och på så sätt bekräftas dess motsats, nämligen högheten.

Vad den naturliga läggningen beträffar, har Allâh skapat hela skapelsen däribland araber och icke-araber, och till och med djur, med tron på Allâh och Hans höghet. Det finns inte en slav som vänder sig till sin Herre i åkallan och dyrkan, utan att han oundvikligt söker sig till höjden. Hans hjärta riktas mot himlen och han vänder sig varken till höger eller vänster. Endast han som är fångad av djävlar och lustar avviker från denna naturliga läggning.

Abûl-Ma'âlî al-Djuwaynî, även kallad för "Imâm-ul-Haramayn", brukade säga i sina sittningar:

"Allâh fanns och ingenting annat och Han är där Han var."

Med detta ville han förneka Allâhs resning över tronen. Då sade Abû Dja'far al-Hamadânî till honom:

"Låt tronen vara i fred. Berätta för oss om detta oundkomliga fenomen som vi finner i våra hjärtan: Varje gång en person som känner Allâh säger "Allâh!" finner han hur hans hjärta oundkomligt söker högheten. Det söker sig varken österut eller västerut. Hur kan vi få bort detta från våra hjärtan?" Då började Abûl-Ma'âlî skrika och slå på sitt huvud och sade: "al-Hamadânî har förvirrat mig! al-Hamadânî har förvirrat mig!"⁴¹

Alla dessa fem bevis är överensstämmande om att bekräfta Allâhs (ta'âlâ) höghet över skapelsen med Hans essens.

Angående verserna:

وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَاوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ

41 Se "Sharh al-'Aqîdah at-Tahâwiyyah", sid. 291, av Ibn Abîl-'Izz.

”Han är Allâh i himlarna och på jorden; Han känner det ni hemlighåller lika väl som det ni öppet visar och Han vet vad ni förtjänar.”⁴²

och:

وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهٌ وَفِي الْأَرْضِ إِلَهٌ

”Det är Han som är Gud i himlen och Gud på jorden.”⁴³,
så betyder de inte att Allâh är på jorden på samma sätt som Han är ovanför himlen. Den som får för sig det eller rapporterar det från någon av Salaf, har förfelat i sin föreställning och ljugit i sin rapportering.

Den första versen betyder att Allâh dyrkas i himlarna och på jorden. Allt som finns i och på dem dyrkar Honom. Det har också sagts att den betyder att Allâh är ovanför himlen för att därefter stanna med läsningen. Därpå läser man:

وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ

”... och på jorden; Han känner det ni hemlighåller lika väl som det ni öppet visar.”

Det vill säga att Allâh vet det ni hemlighåller lika väl som det ni öppet visar på jorden. Hans höghet ovanför himlarna hindrar inte Honom från att veta det de hemlighåller lika väl som det de öppet visar på jorden.

Den andra versen betyder att Allâh är den dyrkade i himlen och på jorden. Hans gudomlighet är bekräftad i dem båda ehuru Han är ovanför himlen. Det är som att säga att en viss person är ledare i Makkah och Madînah. Det vill säga att hans ledarskap är bekräftat i båda städerna ehuru han själv befinner sig bara i en av dem. Detta uttryck är korrekt såväl språkligt som traditionellt och Allâh vet bättre.

42 6:3

43 43:84

RIKTNINGEN

Med denna rubrik vill vi klargöra ifall riktningen är bekräftad i förhållande till Allâh (ta'âlâ) eller inte. När riktningen kommer upp oinskränkt, är det varken tillåtet att bekräfta den åt Allâh (ta'âlâ) eller att dementera den. I detta fall är frågan i behov av en detaljering:

Om det är lågheten som är åsyftad, så är Allâh inte beskriven med den. Faktum är att det är omöjligt för Allâh (ta'âlâ) att beskrivas med den. Allâh (ta'âlâ) måste beskrivas med en absolut höghet som berör både Hans essens och egenskaper.

Om det är högheten som omfattar Allâh som är åsyftad, så är Allâh inte beskriven med den heller. Faktum är att det är omöjligt för Allâh (ta'âlâ) att beskrivas med den. Allâh är för väldig och för ädel för att kunna omfattas av någon av Sina skapelser. Hur är det möjligt att de gör det när Hans fotpall omfattar himlarna och jorden?

وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَالسَّمَاوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ

”På Uppståndelsens dag skall jorden vara en nypa för Honom och himlarna skall ligga hoprullade i Hans högra hand.”⁴⁴

Om det är högheten som passar Hans väldighet och majestät utan omfattning som är åsyftad, så är den sann och bekräftad åt Allâh (ta'âlâ). Han måste beskrivas med den högheten. Shaykh Abû Muhammad 'Abdul-Qâdir al-Djaylânî sade:

”Han är uppe, rest över Sin tron. Han har all makt och Hans kunskap omger allting.”⁴⁵

Att Han besitter makten betyder att Han (tabâarak wa ta'âlâ) omfattar den.

Måhända frågar någon hur vi förhåller oss till att Allâh är i höjden om vi förnekar att någon skapelse omfattar Honom?

Då svarar vi att bara för att Allâh är i höjden, betyder det inte att den omfattar Honom. Den som säger det är vilseledd och har endast uttalat sig efter sitt eget huvud. Om han har tillskrivit detta någon, har han antingen ljugit eller också förfelat. Den som känner till Allâhs (ta'âlâ) väldighet och omfattning av allting och att jorden är en nypa för Honom på Domedagen och att Han skall rulla ihop himlarna i Sin hand, kommer aldrig att få för sig att någon skapelse

44 39:67

45 al-Ghunyah (1/71).

kan omfatta Honom (subhânahu wa ta'âlâ).

Baserat på detta kan uttrycket فِي السَّمَاءِ ha två betydelser:

Den första: السَّمَاءِ betyder höjd. I detta fall betyder det att Allâh är i höjden, det vill sig uppe. Att السَّمَاءِ innebär höjd är bekräftat i Qur'ânen. Allâh (ta'âlâ) sade:

وَيُنزِّلُ عَلَيْكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ مَاءً

”Och Han lät ett regn falla från السَّمَاءِ.”⁴⁶

Det vill säga från höjden och inte från själva himlen då regnet faller från molnen.

Den andra: Att فِي betyder ovanpå/ovanför (عَلَى). I så fall betyder det att Allâh är ovanför himlen. Adverbet فِي nämns många gånger i Qur'ânen i syftning på ovanpå/ovanför. Allâh (ta'âlâ) sade:

فَسَبِّحُوا فِي الْأَرْضِ

”Rör er var ni vill فِي jorden.”⁴⁷

Det vill säga på jorden.

Ordet الإِسْتَوَاءِ kan ha flera betydelser där alla roterar kring fullkomlighet och fulländning. Det har nämnts på tre sätt i Qur'ânen:

Det första: Oinskränkt. Exempel på det är Allâhs (ta'âlâ) ord:

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَىٰ

”Och när han hade vuxit upp och nått full mognad till kropp och själ...”⁴⁸

Det andra: Inskränkt med إِلَى. Exempel på det är Allâhs (ta'âlâ) ord:

ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ

46 8:11

47 9:2

48 28:14

”Därefter استوى Han إلى himlen och formade den till sju himlar.”⁴⁹

Det vill säga avsåg med en fullkomlig vilja.

Det tredje: Inskränkt med عَلَى. Exempel på det är Allâhs (ta'âlâ) ord:

لَتَسْتَوُوا عَلَى ظُهُورِهِ

”Efter att ha tagit dem i er tjänst och stigit ombord eller suttit upp på dem...”⁵⁰

Det vill säga höghet och fasthet.

Allâhs (ta'âlâ) resning (الإستواء) över tronen innebär Hans höghet och fasthet över den på ett sätt som passar Hans majestät och storhet. Resningen är en av Hans handlingsegenskaper som har bevisats av Qur'ânen, Sunnah och samstämmigheten. Vad gäller Qur'ânen, sade Allâh (ta'âlâ):

الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى

”Den Nåderike har rest Sig över tronen.”⁵¹

Vad gäller Sunnah, rapporterade al-Khallâl i ”as-Sunnah”⁵² från Qatâdah bin an-Nu'mân (radhiya Allâhu 'anh) som berättade att han hörde Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) säga:

”Efter att Allâh hade blivit klar med Sin skapelse, reste Han sig över Sin tron.”⁵³

Shaykh 'Abdul-Qâdir al-Djaylânî sade:

”Den nämns i varje skrift som Allâh har uppenbarat för profeterna.”⁵⁴

Ahl-us-Sunnah är enade om att Allâh (ta'âlâ) är ovanför Sin tron. Ingen har någonsin sagt att

49 2:29

50 43:13

51 20:5

52 Med en autentisk berättarkedja utmed al-Bukhârîs villkor.

53 Ibn-ul-Qayyim nämnde detta i ”Idjtimâ'ul-Djuyûsh al-Islâmiyyah”, sid. 34.

54 al-Ghunyah, sid. 96.

Han inte är ovanför tronen. Det är omöjligt att rapportera det från dem såväl konkret som abstrakt. En man kom till Imâm Mâlik och sade:

”Abû 'Abdillâh:

الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى

”Den Nåderike har rest Sig över tronen.”

Hur reste Han Sig?” Han svarade: ”Resningen är inte okänd. Beskaffenheten är obegriplig. Det är obligatoriskt att tro på den och innovation att fråga om den. Jag betraktar dig endast som en innovatör.” Därefter befallde han att han körs ut.

Liknande har rapporterats från Mâliks lärare Rabî'ah bin Abî 'Abdir-Rahmân⁵⁵.

Att resningen inte är okänd betyder att den språkliga betydelsen är inte okänd. Den betyder ju höghet och fasthet.

Att beskaffenheten är obegriplig betyder att vårt förstånd kan inte begripa hur Allâh (ta'âlâ) har rest Sig över Sin tron. Det enda sättet att förstå det på är via Uppenbarelsen som i sin tur inte har nämnt något. Om det varken finns något intellektuellt eller uppenbarat bevis för det, förblir beskaffenheten okänd. Därtill är det obligatoriskt att inte forska kring den.

Att det är obligatoriskt att tro på den innebär att det är obligatoriskt att tro på Allâhs resning över tronen på ett passande sätt. Ty Allâh har berättat det om Sig själv varför det är obligatoriskt att bekräfta och betro det.

Att det är innovation att fråga om den betyder att det är innovation att fråga om resningens beskaffenhet. Det beror på att frågan var okänd på profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) och hans följeslagares tid.

Detta Imâm Mâlik (rahimahullâh) sade om resningen är generellt och gäller samtliga egenskaper som Allâh (ta'âlâ) har bekräftat åt Sig själv i Sin skrift samt det Hans sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) har bekräftat åt Honom. Vi känner till deras betydelser till skillnad från deras beskaffenhet då Allâh har berättat om dem till skillnad från deras beskaffenhet. Tal om egenskaperna hör till tal om essensen. Om vi bekräftar Allâhs (ta'âlâ) essens utan att föreställa oss den, skall vi också bekräfta Hans egenskaper utan att föreställa

55 Se ”al-Asmâ' was-Sifât” (516).

oss dem.

Vissa lärda har sagt:

”Om en Djahmî säger till dig: ”Hur stiger Allâh ned till den nedersta himlen”, skall du säga till honom: ”Allâh har berättat för oss att Han stiger ned utan att berätta för oss hur Han stiger ned.”

Andra har sagt:

”Om en Djahmî frågar dig hur Allâhs egenskaper är, skall du svara: ”Hur är Hans essens?” Det kommer han inte att kunna föreställa sig. Säg då till honom: ”Om man inte kan föreställa sig Hans essens, kan man inte heller göra det med Hans egenskaper då egenskaperna hör till den beskrivne.”

Måhända säger någon att om Allâh har rest Sig över tronen, betyder det att Han antingen är större, mindre eller också jämlik med tronen. Detta fordrar att Allâh är en kropp, vilket Allâh omöjligt kan beskrivas med.

Det råder ju inga tvivel om att Allâh är större än tronen och allting annat. Det fordrar dock inget av de falska fodringarna som Allâh är fjärran från.

Att Allâh omöjligt kan beskrivas med kropp är oinskränkt sagt, både sett ur ett jakande perspektiv och ett nekande perspektiv. Begreppet är innovativt och nämns vare sig i Qur'ânen, Sunnah eller Salafs uttalanden. Frasen är generell och behöver detaljeras:

Om de syftar på en skapad och sammansatt kropp där varje kroppsdel är i behov av en annan, så är det omöjligt att Allâh, den Levande, skapelsens evige Vidmakthållare, beskrivs med den. Om de syftar på något som finns till av sig själv och beskrivs på ett passande sätt, så är det inte omöjligt för Allâh (ta'âlâ). Allâh finns till av Sig själv och Han är beskriven med fullkomliga egenskaper som passar enkom Honom (subhânahu wa ta'âlâ). I och med att ordet ”kropp” kan uppfattas rätt och fel i förhållande till Allâh, skall det varken dementeras eller bekräftas oinskränkt.

Dessa fordringar som Ahl-ul-Bid'ah nämner för att kunna förneka Allâhs fullkomliga egenskaper består av två typer:

Den första: Korrekta fordringar som inte motstrider den fullkomlighet som Allâh måste beskrivas med. Denna typ är korrekt och obligatorisk att anta. Dessutom är det obligatoriskt

att klargöra att den inte är omöjlig i förhållande till Allâh.

Den andra: Falska fordringar som motstrider den fullkomlighet som Allâh måste beskrivas med. Denna typ är falsk och måste förkastas. Dessutom är det obligatoriskt att klargöra att de inte alls fordras av Qur'ânen och Sunnah. Ty Qur'ânen och Sunnah är sanna och deras betydelser är sanna och sanningen kan aldrig fordra något falskt.

Måhända säger någon att Allâhs resning över tronen får vissa att tro att Han är i behov av den för att den skall bära på Honom.

Varenda en som känner till Allâhs (ta'âlâ) väldighet och fullkomliga styrka, kraft och rikedom, kommer aldrig att få för sig att Allâh är i behov av Sin tron för att den skall bära på Honom. Hur skulle det vara möjligt när tronen och allting annat är i oundvikligt behov av Allâh? Allâh (ta'âlâ) sade:

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ

”Och till Hans under hör att himlen och jorden hålls uppe på Hans befallning.”⁵⁶

Måhända undrar någon om det är korrekt att tolka Allâhs resning över tronen som maktövertag över tronen, vilket Mu'attilah gjorde då de ville fly från dessa fordringar. Den tolkningen är emellertid fel på grund av följande orsaker:

Den första: Även om denna fordring hade varit korrekt, så betyder det inte att den inte kan förklaras med den korrekta betydelsen. Och om den hade varit falsk, skulle det varit omöjligt att Qur'ânen och Sunnah består av falska fordringar. Den som tror det är vilsen.

Den andra: En sådan tolkning fordrar tvivelsutan falska fordringar. En av dem är att den motstrider Salafs samstämmighet. En annan är att det blir tillåtet att säga att Allâh har rest Sig över jorden och annat som Allâh är fjärran från. En tredje är att Allâh (ta'âlâ) inte hade makten över tronen förrän Han skapade himlarna och jorden.

Den tredje: Att versen tolkas som maktövertag är okänt enligt det arabiska språket. Faktum är att den tolkningen beljugar språket. Qur'ânen har uppenbarats på arabiska och då kan vi inte tolka den på ett sätt som araberna inte känner till.

Den fjärde: De som säger att versen betyder maktövertag medger att betydelsen är metaforisk.

56 30:25

En metaforisk betydelse kan däremot endast bekräftas när fyra villkor uppfylls:

Det första: Ett korrekt bevis som fordrar att talets bokstavliga betydelse övergår till en metaforisk betydelse.

Det andra: Att det är en språklig möjlighet att den metaforiska betydelsen verkligen förstås på det sättet.

Det tredje: Att det är möjligt att den metaforiska betydelsen passar in i just det sammanhanget. Den behöver nödvändigtvis inte passa in i alla sammanhang på grund av andra förhindrande faktorer.

Det fjärde: Att beviset klargör att förståelsen skall vara metaforisk då formuleringen kan också ha en annan betydelse. Därför måste det finnas ett bevis för utnämningen – och Allâh vet bättre.

TRONEN

Tronen är en kungastol. Allâh (ta'âlâ) sade:

وَرَفَعَ أَبْوَيْهِ عَلَى الْعَرْشِ

”Och han anvisade föräldrarna tronen.”⁵⁷

Dessutom sade Han om Saba's drottning:

وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ

”Och hennes tron är väldig.”⁵⁸

Angående den Nåderikes tron som Han har rest Sig över, så är den väldig och omsluter alla skapelser. Tronen är den högsta och största skapelsen. Abû Dharr (radhiya Allâhu 'anh) berättade att Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”De sju himlarna och jordarna i förhållande till fotpallen är som en slängd ring i öknen. Och skillnaden mellan tronen och fotpallen är som skillnaden mellan öknen och ringen.”⁵⁹

Författaren Shaykh-ul-Islâm Ibn Taymiyyah (rahimahullâh) sade i ”ar-Risâlah al-'Arshiyah”:

”Hadîthen har rapporterats via flera vägar. Den har rapporterats av Abû Hâtim, Ibn Hibbân i ”as-Sahîh”, Ahmad i ”al-Musnad” och andra.”

Den språkliga definitionen av *al-Kursî* är en stol som man sitter på. Däremot är den *al-Kursî* som tillskrivs Allâh Hans fotpall. Ibn 'Abbâs (radhiya Allâhu 'anhumâ) sade:

”*al-Kursî* är de två fötternas plats och tronen kan bara uppskattas av Allâh.”⁶⁰

57 12:100

58 27:23

59 Ibn Hibbân (94 – al-Mawârid), Abû Nu'aym i ”al-Hilyah” (1/167) och al-'Adhamah (2/569, 649).

60 al-Hâkim sade:

”Autentisk utmed al-Bukhârîs och Muslims villkor.” (al-Mustadrak (2/282))

adh-Dhahabî sade:

Denna ovannämnda betydelse är den kända hos Ahl-us-Sunnah. Den är autentiskt rapporterad från Ibn 'Abbâs till skillnad från rapporteringen som säger att *al-Kursî* betyder kunskap. Likaså är al-Hasan al-Basrîs förklaring av *al-Kursî* som tronen svag enligt Ibn Kathîr (rahimahullâh)⁶¹.

”Dess återberättare är pålitliga.” (al-'Uluww, sid. 61)

al-Azharî sade:

”Den här rapporteringens autenticitet har de lärda enats om.” (Tahdhib-ul-Lughah (10/61))

61 Tafsîr al-Qur'ân al-'Adhîm (1/311). Jämför med Fath-ul-Bârî (8/199).

SÄLLSKAPET

Allâh och Hans sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) har bekräftat att Han är med Sin skapelse. Dess bevis ur Qur'ânen är bland annat Allâhs (ta'âlâ) ord:

وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ

”Han är med er, var ni än befinner er.”⁶²

وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ

”Allâh är med de troende.”⁶³

إِنِّي مَعَكُمْ أَسْمَعُ وَأَرَى

”Jag skall vara med er; Jag hör och ser.”⁶⁴

Dess bevis ur Sunnah är bland annat profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) ord:

”Den bästa tron är att du vet att Allâh är med dig var du än är.”⁶⁵

Han (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade till sin vän Abû Bakr medan de var i grottan:

لَا تَحْزَنُ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا

”Sörj inte – Allâh är med oss!”⁶⁶

Salaf och samfundets imamer är enade om detta.

Den språkliga definitionen av sällskap är samvaro och umgänge. Dess fordringar beror emellertid på vilket sammanhang det används i. Det kan betyda blandning. Exempel på det är att vattnet är blandat med filmjölken. Det kan också betyda hot och varning. Exempel på det

62 57:4

63 8:19

64 20:46

65 at-Tabarânî i ”al-Kabîr” och ”al-Awsat”, vilket nämns i ”Madjma'-uz-Zawâ'id” (1/60), al-Bayhaqî i ”al-Asmâ' was-Sifât” (907) och Abû Nu'aym i ”al-Hilyah” (6/124).

66 9:40

är att bödeln säger till gärningsmannen:

”Gå! Jag är med dig.”

Det kan även betyda hjälp och stöd. Exempelvis sägs det till personen som vädjar om hjälp:

”Jag är med dig.”

Detta och liknande ord som har lika formuleringar men olika betydelser och fordringar, beroende på vad de tillskrivs och i vilka sammanhang de nämns, kallas av vissa för ”tvivlande” ord. Det beror på att de får åhöraren att tvivla ifall ordet har en formulering och en annan betydelse eller samma formulering och betydelse. Faktum är att det hör till den typ av ord som har samma formulering och betydelse eftersom språkgrundaren grundade ordet med gemensamma nämnare. Att då ordet har olika domar och fordringar beror på att de nämns i olika sammanhang. Det beror nämligen inte på själva grunden till ordet.

När detta är klargjort, framgår det klart och tydligt att sällskapet som bifogas Allâh är verkligt och inte metaforiskt. Dock är Allâhs sällskap med skapelsen ett sällskap som passar endast Honom. Det är inte som sällskapet skapelserna emellan. Allâhs sällskap är högre och fullkomligare. Det består inte av de fordringar som skapelsernas sällskap emellan består av.

Vissa av Salaf förklarade Allâhs sällskap med skapelsen som Hans kunskap om den. Detta är dock en del av tolkningens fordringar. Syftet med den var avvisning av de panteistiska Djahmiyyah som sade att Allâh är överallt med Sin essens. Deras bevis var verser som tar upp sällskapet. Då klargjorde Salaf att det inte betyder att Han är med dem med Sin essens. Det är ju omöjligt ur såväl rimliga perspektiv som föreskrivna perspektiv. Ty det motstrider Hans oundkomliga höghet samtidigt som det fordrar att Han är omsluten av Sin skapelse, vilket är omöjligt.

Allâhs sällskap med skapelsen är av två typer, allmän och specifik:

1 – Den allmänna innebär att Allâh omfattar alla Sina skapelser (troende som otrogna, fromma som syndiga) med kunskap, förmåga, kontroll, makt och annat som hamnar under Hans herravälde. Denna typ av sällskap fordrar att den som tror på den är ständigt medveten om att Allâh (‘azza wa djall) bevarar en. Profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) sade:

”Den bästa tron är att du vet att Allâh är med dig var du än är.”

Exempel på detta sällskap är Allâhs (ta‘âlâ) ord:

وَهُوَ مَعَكُمْ أَيَّنَ مَا كُنْتُمْ

”Han är med er, var ni än befinner er.”

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَا يَكُونُ مِنْ نَجْوَى ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَا أَدْنَى مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيَّنَ مَا كَانُوا

”Har du inte klart för dig att Allâh känner allt det som himlarna rymmer och det som jorden bär? När tre samlas till en hemlig överläggning är Han den fjärde, och om fem samlas är Han den sjätte; och vare sig de är färre eller flera är Han med dem, var de än befinner sig.”⁶⁷

2 – Den specifika innebär hjälp och stöd till den som det bifogas. Den gäller särskilt värdiga sändebud och deras anhängare. Exempel på detta sällskap är Allâhs (ta'âlâ) ord:

وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ

”Allâh är med de troende.”

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ

”Allâh är med dem som fruktar och som gör det goda och det rätta.”⁶⁸

إِنِّي مَعَكُمْ أَسْمَعُ وَأَرَى

”Jag skall vara med er; Jag hör och ser.”

لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا

”Sörj inte – Allâh är med oss!”

Måhända frågar någon ifall sällskapet är Allâhs essencegenskap eller handlingsegenskap. Det allmänna sällskapet tillhör essencegenskaperna då Allâh är beskriven med dess fordringar i evig tid. Vad det specifika sällskapet beträffar, så är det en handlingsegenskap. Ty dess fordringar beror på dess orsaker. Detta sällskap finns när orsakerna finns och vice versa.

67 58:7

68 16:128

EN KOMBINATION AV ALLÂHS HÖGHET OCH SÄLLSKAP

Innan vi börjar kombinera dessa egenskaper, skulle vi vilja presentera en nyttig princip som Shaykh-ul-Islâm Ibn Taymiyyah (rahimahullâh) nämnde i sin bok "Dar' Ta'ârudh-il-'Aql wan-Naq'l". Sammanfattningsvis menar han att om det skulle sägas att två bevis är motsägelsefulla, så är antingen båda bevisen definitiva eller så är ingetdera definitivt eller också är ett definitivt till skillnad från ett annat. Härmed finns tre typer:

1 – Båda bevisen är definitiva. Det innebär att intellektet anser bådadera vara definitiva. I detta fall är en motsägelse omöjlig. Att säga motsatsen innebär antingen att ett av dem måste tas bort, vilket är omöjligt då det som är definitivt måste bekräftas, eller också att båda bekräftas och därmed förblir motstridande. Det är också omöjligt då det innebär kombination av två motsatser.

Om man tror att de motstrider varandra, så är de antingen inte definitiva eller också är de inte alls paradoxala. Det betyder i så fall att det ena beviset förstås på ett sätt och det andra på ett annat. Det har dock ingenting med definitiva och avskaffade texter i Qur'ânen och Sunnah att göra. Ett avskaffat bevis gäller inte varför det inte motstrider det avskaffande beviset.

2 – Inget av bevisen är definitivt. Det innebär antingen att poängen i dem inte är definitiv eller också att de är obekräftade. I detta fall får man leta efter det starkaste beviset och prioritera det.

3 – Ett av dem är definitivt till skillnad från det andra. I detta fall anser alla förnuftiga människor att det definitiva går före då det övertygade inte avvärjs av tvivel.

När detta är klargjort, säger vi att texterna i Qur'ânen och Sunnah bekräftar att Allâh är ovanför Sin skapelse med Sin essens och att Han är med den. Därom råder inga tvivel. Båda egenskaperna har bekräftats definitivt och likaså är deras innebörd definitiv. Allâh nämnde dem båda när Han sade:

هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلْجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

”Det är Han som har skapat himlarna och jorden under sex dagar. Därefter reste Han Sig över tronen. Han vet vad som tränger ned i jorden och vad som utgår därifrån och vad som sänker sig från himlen och vad som stiger upp mot den. Han är med er, var ni än befinner er, och

Allâh ser allt vad ni gör.⁶⁹

I denna vers bekräftar Allâh (ta'âlâ) Sin resning över tronen, som är den högsta skapelsen, och Han bekräftar att Han är med oss. Däri finns ingen motsägelse. Det är möjligt att kombinera dem på följande sätt:

1 – Texterna har nämnt dem tillsammans och då är det omöjligt att deras kombination är omöjlig. Texterna kan inte konstatera något omöjligt. Den som tror att innebörden inte är definitiv, har förfelat och får be Allâh om hjälp, vägledning och framgång och titta noggrannare och kämpa för att nå sanningen. Om han når den, lovprisar han Allâh för det. Annars får han hänvisa frågan till den som har kunskap och tro på allt som Allâh har uppenbarat.

2 – Det finns ingen motsägelse mellan höjd och sällskap. Sällskap fordrar inte integration och inkarnation. Man kan vara i höjden och ändå göra någon sällskap. Exempelvis är månen med oss när vi är ute och reser, trots att månen är i himlen. Meningen är varken motsägelsefull enligt språket eller betydelsen. Här vet den tilltalade vad sällskapet betyder och att det inte fordrar att månen är på jorden. Om det är möjligt för en skapelse att ena mellan höjd och sällskap, är det än mer sannolikt för Skaparen.

3 – Om det skulle finnas en motsägelse mellan höghet och sällskap, gäller den endast skapelsen. Det betyder inte att det är omöjligt för Skaparen. Ingen är lik Allâh (ta'âlâ) i någon av Hans egenskaper. Därför skall Hans sällskap inte jämföras med skapelsens. Inte heller fordrar Hans sällskap att Han blandas med skapelsen eller att Han är inkarnerad i den eftersom Han måste vara ovanför den med Sin essens. Dessutom kan ingen av Hans skapelser omfatta Honom. Faktum är att Han omfattar dem.

På ett liknande sätt kan Allâhs bekräftade höghet med essensen kombineras med att Han är framför den bedjande:

1 – Texterna i Qur'ânen och Sunnah har kombinerat dem och de kombinerar inga omöjligheter.

2 – Det är möjligt att ha något framför sig *och* ovanför sig samtidigt. Exempelvis ställer sig människan framför solen som i sin tur är uppe i himlen. Om detta är möjligt skapelserna emellan är möjligheten än större med Skaparen.

3 – Låt gå att det är omöjligt för skapelsen. Det är dock inte omöjligt för Skaparen. Ty ingen

69 57:4

kan liknas vid Allâh på något vis. Att Han är framför den bedjande fordrar inte att Han är på en plats eller i väggen framför den bedjande eftersom Han måste vara ovanför Sin skapelse med essensen. Dessutom kan ingen omfatta Honom. Faktum är att Han (subhânahu wa ta'âlâ) omfattar allting.

ALLÂHS NEDSTIGNING TILL DEN NEDERSTA HIMLEN

al-Bukhârî och Muslim rapporterade från Abû Hurayrah (radhiya Allâhu 'anh) som berättade att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”Varje natt stiger vår Herre ned till den nedersta himlen när den sista tredjedelen av natten återstår och säger: ”Vem tillber Mig så att Jag må besvara honom? Vem frågar Mig så att Jag må ge honom? Vem ber Mig om förlåtelse så att Jag må förlåta honom?”⁷⁰

Denna hadîth har rapporterats av ungefär tjugoåtta följeslagare (radhiya Allâhu 'anhum). Ahl-us-Sunnah är enade om att acceptera den.

Allâhs (ta'âlâ) nedstigning till den nedersta himlen hör till Hans handlingsegenskaper som beror på Hans vilja och vishet. Nedstigningen är verklig och passar Hans majestät och väldighet. Det är inte korrekt att förvränga dess betydelse och säga att det betyder Hans orders, barmhärthets eller ängels nedstigning. Den tolkningen är fel på grund av följande orsaker:

1 – Den motstrider hadîthens bokstavliga betydelse. Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) associerade nedstigningen med Allâh (ta'âlâ). I grund och botten associeras något med någon som står bakom det. När det då tillskrivs någon annan, anses det vara en förvrängning som motstrider grunden.

2 – En liknande tolkning fordrar att talet har en underförstådd betydelse, något det i regel inte har.

3 – Varken Hans order eller barmhärthet stiger specifikt ned under den här tiden av natten. Hans order och barmhärthet stiger ned hela tiden.

Måhända säger någon att det är en specifik order eller barmhärthet som stiger ned. I sådant fall behöver de inte alls stiga ned hela tiden.

Låt oss säga att invändningen är korrekt, men enligt hadîthen stiger denna sak ned till den nedersta himlen. Vad finns det för nytta av att en barmhärthet stiger ned till den nedersta himlen så att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) skall underrätta oss om den?

4 – Hadîthen bevisar att Han som stiger ned också säger:

⁷⁰ al-Bukhârî (1145), Muslim (758), Abû Dâwûd (4717), at-Tirmidhî (3729) med flera.

”Vem tillber Mig så att Jag må besvara honom? Vem frågar Mig så att Jag må ge honom? Vem ber Mig om förlåtelse så att Jag må förlåta honom?”

Ingen annan än Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) kan säga det.

Allâhs (ta'âlâ) höghet är en essensegenskap som aldrig lämnar Honom. Trots det motstrider den inte Hans nedstigning till den nedersta himlen. Dessa två egenskaper kombineras på två sätt:

1 – Texterna i Qur'ânen och Sunnah har kombinerat dem och de nämner som sagt aldrig något omöjligt.

2 – Ingen är som Allâh på något som helst sätt. Hans nedstigning är inte som skapelseernas nedstigning så att den ska motsägas av Hans höghet – och Allâh vet bättre.

ALLÂHS ANSIKTE

Ahl-us-Sunnah wal-Djamâ'ah anser att Allâh har ett verkligt ansikte som tillkommer Hans majestät och härlighet. Qur'ânen och Sunnah har bekräftat Allâhs ansikte. Allâh (ta'âlâ) sade i Qur'ânen:

وَيَبْقَى وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ

”Men din Herres majestätiska och härliga ansikte förblir.”⁷¹

Vad bevisen i Sunnah beträffar, sade profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) i den rapporterade tillbedjan:

اللهم إني أسألك أذَّة النَّظَرِ إِلَى وَجْهِكَ وَالشُّوقَ إِلَى لِقَائِكَ

”Allâh! Jag ber Dig om njutningen av att skåda Ditt ansikte och längtan efter att få träffa Dig.”⁷²

Allâhs (ta'âlâ) ansikte tillhör Hans bekräftade essensegenskaper. Det är verkligt och passar endast Honom.

Det är inte tillåtet att tolka det som belöning på grund av följande orsaker:

1 – Det motstrider textens bokstavliga betydelse. Det som motstrider textens bokstavliga betydelse är i behov av bevis, vilket saknas här.

2 – Detta ansikte bifogas Allâh (ta'âlâ) och det som bifogas Honom existerar antingen av sig självt eller också gör det inte det.

Om det existerar av sig självt, är det skapat och inte en av Allâhs egenskaper. Exempel på det är Allâhs hus och Allâhs kamel. Det bifogas antingen utav ära eller också för att uttrycka att saken har en ägare och skapare.

Om det inte existerar av sig självt, är det Allâhs egenskap och den är inte skapad. Exempel på det är Allâhs kunskap, styrka, kraft, tal, hand, öga och så vidare. Tveklöst tillhör ansiktet

71 55:27

72 an-Nasâ'î (1305). Den är autentisk enligt Ibn Hibbân (509 – al-Mawârid) och al-Albânî i ”as-Sunnah” (424).

denna kategori. När det tillskrivs Allâh, tillskrivs det som en egenskap till den beskrivne.

3 – Belöningen är skapad och åtskild från Allâh (ta'âlâ). Ansiktet är en av Allâhs egenskaper och det är varken skapat eller åtskilt från Honom. Hur kan man då tolka ansiktet som belöning?

4 – Ansiktet beskrivs med majestät och härlighet och att det besitter ljus som man söker skydd hos och som hade bränt allt Han ser om det hade avtäckts⁷³. Alla dessa egenskaper hindrar att det tolkas som belöning och Allâh vet bättre.

73 Muslim (178).

ALLÂHS HÄNDER

Ahl-us-Sunnah wal-Djamâ'ah anser att Allâh (ta'âlâ) har två händer. De är utsträckta med gåvor och skänk. De tillhör Hans essensegenskaper, är verkliga och passar enkom Honom. Qur'ânen och Sunnah har bekräftat Allâhs händer. Allâh (ta'âlâ) sade i Qur'ânen:

يَا إِبْلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِيَدَيَّ

”Iblîs! Vad avhöll dig från att falla ned inför den som Jag har skapat med Mina händer?”⁷⁴

Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade i Sunnah:

”Allâhs ('azza wa djall) högra hand är full. Den minskas inte av dagens och nattens uppehälle. Vad säger ni om att Han har skänkt uppehälle alltsedan Han skapade himlarna och jorden utan att något som finns i Hans högra hand har reducerats? Hans tron är ovanpå vattnet och i Hans andra hand ligger vågen som Han sänker och höjer.”⁷⁵

Ahl-us-Sunnah är enade om att det är två verkliga händer som är olika skapelsernas händer. Det är inte korrekt att tolka dem som styrka, gåva eller något annat på grund av följande orsaker:

1 – Det innebär att man bevislöst lämnar den verkliga betydelsen för en metaforisk sådan.

2 – I detta sammanhang avfärdas den angivna betydelsen av språket. Här bifogas handen Allâh (ta'âlâ) som sade:

لِمَا خَلَقْتُ بِيَدَيَّ

74 38:75

75 al-Bukhârî (4684), Muslim (993), Ahmad (2/242) och at-Tirmidhî (3045) som sade:

”Denna hadîth är god och autentisk och tolkar versen:

وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ

”Judarna påstår: ”Allâhs händer är bundna.” Deras händer skall bindas och de skall fördömas för dessa ord. Nej, Hans två händer är tvärtom utsträckta. Han fördelar som Han vill.” (5:64)

Hadîthen har återberättats av imamerna. Vi tror på den som den har framförts utan tolkning eller föreställning. Så sade flera imamer däribland Sufyân ath-Thawrî, Mâlik bin Anas, Ibn 'Uyaynah och Ibn-ul-Mubâarak; de skall återberättas och betros utan att föreställas.”

”... den som Jag har skapat med Mina händer?”

Det är inte korrekt att det betyder:

”... den som Jag har skapat med Min gåva eller styrka?”

3 – Det är två händer som bifogas Allâh. Varken Qur’ânen eller Sunnah nämner att två gåvor eller två styrkor bifogas Allâh (ta’âlâ). Hur kan man då tolka händer som gåvor eller styrkor?

4 – Om det hade betytt styrka, skulle det varit korrekt att säga att Allâh har skapat Iblîs med Sin hand. Det är emellertid omöjligt. Om det hade varit möjligt, skulle Iblîs argumenterat med det mot sin Herre som sade:

يَا إِبْلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِإِيْدِي

”Iblîs! Vad avhöll dig från att falla ned inför den som Jag har skapat med Mina händer?”

5 – Allâh nämner Sin hand i sådana sammanhang, att den omöjligt kan betyda gåva eller styrka. Såväl hand som näve och fingrar har tillskrivits Allâh (ta’âlâ). Också har det bekräftats att Han griper och skakar med Sin hand. Profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) sade:

”Allâh skall gripa tag i Sina himlar med Sin hand och jorden med Sin andra hand. Därefter skall Han skaka på dem och säga: ”Jag är Konungen.”⁷⁶

⁷⁶ al-Bukhârî (4812) och Muslim (2787).

ALLÂHS ÖGON

Ahl-us-Sunnah wal-Djamâ'ah anser att Allâh (ta'âlâ) har två ögon som Han ser med. De är verkliga och passar endast Honom. De hör till essensegenskaperna som är bekräftade i Qur'ânen och Sunnah. Apropå Qur'ânen, sade Allâh (ta'âlâ):

تَجْرِي بِأَعْيُنِنَا

”Och det rörde sig fram under Våra ögon.”⁷⁷

Beträffande Sunnah, sade profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam):

”Er Herre är sannerligen inte enögd.”⁷⁸

Han (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade också:

”Han tittar på er när ni befinner er i ett svårt tillstånd och är hopplösa.”⁷⁹

Han (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade också:

”Hans ridå är ljuset; om Han hade avtäckt det, skulle Hans ansiktes ljus bränt allt Han ser av Sin skapelse.”⁸⁰

De är två verkliga ögon som är olika skapelseernas ögon. Det är inte korrekt att tolka dem som kunskap och syn på grund av följande orsaker:

1 – Det innebär att man bevislöst lämnar den verkliga betydelsen för en metaforisk sådan.

2 – Texterna består av betydelser som hindrar en liknande tolkning. Exempelvis sade profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam):

”Han tittar på er.”

77 54:14

78 al-Bukhârî (3439) och Muslim (169).

79 Ahmad (4/11), Ibn Mâdjah (181) och Ibn Abî 'Âsim (554). al-Bûsayrî sade:

”Berättarkedjan är anmärkningsvärd.” (Misbâh-uz-Zudjâdjah (1/26/66))

80 Muslim (179).

”Hans ridå är ljuset; om Han hade avtäckt det, skulle Hans ansiktes ljus bränt allt Han ser av Sin skapelse.”

”Er Herre är sannerligen inte enögd.”

HÄNDERNAS OCH ÖGONENS SKILDRINGAR

Händerna och ögonen som tillskrivs Allâh (ta'âlâ) i Qur'ânen och Sunnah har nämnts i singular, dual och plural. Vad den singulara skildringen beträffar, sade Allâh (ta'âlâ):

تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

”Väldig vare Han som har allt herravälde i Sin hand och vars makt övervinner allt!”⁸¹

وَلِثَمَنَعَ عَلَى عَيْنِي

”... och du växte upp under Mitt öga.”⁸²

Vad den plurala skildringen beträffar, sade Allâh (ta'âlâ):

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا مَالِكُونَ

”Inser de inte att Vi – bland allt det som är Våra händers verk – för dem har skapat boskapen, som de råder över.”⁸³

تَجْرِي بِأَعْيُنِنَا

”Och det rörde sig fram under Våra ögon.”⁸⁴

Vad den duala skildringen beträffar, sade Allâh (ta'âlâ):

بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ

”Nej, Hans två händer är tvärtom utsträckta.”⁸⁵

Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

”När slaven ställer sig upp för att be, ställer han sig framför den Nåderikes två ögon.”⁸⁶

81 67:1

82 20:39

83 36:71

84 54:14

85 5:64

86 al-'Uqaylî (1/70). Autentisk enligt Ibn-ul-Qayyim i ”Mukhtasar-us-Sawâ'iq al-Mursalâh” (419), svag enligt Ibn

Så har det nämnts i "Mukhtasar-us-Sawâ'iq al-Mursalâh" från 'Atâ', från Abû Hurayrah, från profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) utan källa⁸⁷.

Ögonen har dock inte nämnts i dual i Qur'ânen. På dessa tre sätt har alltså händerna och ögonen nämnts i Qur'ânen och Sunnah.

Dessa tre sätt kan kombineras på följande sätt:

Singular motstrider varken dual eller plural. Ty den bifogade singularen är generell och täcker alla bekräftade händer och ögon som har med Allâh att göra, oavsett om det är singular eller plural.

Angående kombinationen mellan dual och plural, är den inte alls paradoxal om vi säger att dual är det minsta antalet för plural. Och om vi säger att siffran tre är det minsta antalet för plural, vilket är det kändaste, så vet vi att syftet med pluralen inte är antalet som är högre än två. Syftet är nämligen storhet som lämpar sig efter de bifogade egenskaperna. Dessa egenskaper bifogas "Våra" som definitivt tyder på en storhet. När Allâh nämns i plural, är det lämpligt att även Hans egenskaper som bifogas Honom nämns i plural. Plural uppfyller syftet med storhet och högaktning bättre än vad singular och dual gör. Om då både Allâh och de bifogade egenskaperna nämns i plural, framgår storheten bättre.

⁸⁷ 'Uthaymîn i "Sharh Sahîh Muslim" (8/248) och mycket svag enligt al-Albânî i "adh-Dha'îfah" (1024).
87 Se "as-Sawâ'iq" (1/256).

ALLÂHS TAL

Ahl-us-Sunnah wal-Djamâ'ah är enade om att Allâh talar och att Hans tal är ett verkligt tal som passar endast Honom.

Han (subhânah) talar med bokstäver och röst. Han talar som Han vill och när Han vill. Hans tal är en essencegenskap sett till att Han alltid har varit beskriven med tal, och en handlingsegenskap sett till att Han talar när Han vill. Detta bevisas i Qur'ânen och Sunnah. Allâh (ta'âlâ) sade i Qur'ânen:

وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ

”Och när Mûsâ kom till det möte Vi hade utsatt och hans Herre talade till honom.”⁸⁸

إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنِي مَتَوْفِيكَ وَرَأْفَعُكَ إِلَيَّ

”Och Allâh sade: ”Îsâ! Jag skall kalla dig till Mig och Jag skall upphöja dig till Mig.”⁸⁹

وَنَادَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا

”Vi kallade på honom från berget Sinais högra sida och drog honom intill Oss i en hemlighetsfull gemenskap.”⁹⁰

I den första versen bekräftas det att talet beror på Hans vilja och att det uppkommer utifrån Hans vilja.

I den andra versen bevisas talets bokstäver. Tal och ord består ju av bokstäver.

I den tredje versen bevisas talets röst. Det är förvisso orimligt att ett kall i en hemlighetsfull gemenskap äger rum utan röst.

Till Sunnahs bevis hör profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) ord:

”Allâh skall säga: ”Âdam!” Då svarar han: ”Jag besvarar Dig och ber Dig om hjälp.” Då ropar

88 7:143

89 3:55

90 19:52

Han med en röst: ”Allâh befaller dig att ta ut en grupp från din avkomma till Elden.”⁹¹

Hans (ta'âlâ) tal består av uttal och betydelse. Detta är Ahl-us-Sunnah wal-Djamâ'ahs dogm om Allâhs tal. Talet består nämligen inte bara av uttal utan betydelse eller bara av betydelse utan uttal.

Beträffande andra sekters dogmer, nämns de kortfattat i ”Mukhtasar-us-Sawâ'iq al-Mursalâh”:

1 – Karrâmiyyah tycker som Ahl-us-Sunnah wal-Djamâ'ah fränsett att de säger att talet är uppkommet ur intet. De säger så för att slippa bekräfta oändlig uppkomst.

2 – Kullâbiyyah anser att talet, liksom livet och kunskapen, upprätthålls av Hans essens. Det beror alltså inte på Hans vilja. De anser att bokstäver och röster är återberättelser från Honom som Han har skapat för att de skall antyda betydelsen som upprätthålls av Hans essens. Dessa betydelser står för fyra faktorer: påbud, förbud, besked och undersökning.

3 – Ash'ariyyah säger som Kullâbiyyah förutom att de skiljer sig åt i två frågor:

1 – Talets betydelser. Kullâbiyyah säger att det har fyra betydelser medan Ash'ariyyah säger att det har en enda betydelse. På så sätt är beskedet, undersökningen, påbudet och förbudet i själva verket en och samma sak och inte olika typer av talet. Faktum är att Tora, Evangeliet och Qur'ânen är alla en och samma sak. Den enda skillnaden ligger alltså i uttrycket.

2 – Kullâbiyyah säger att bokstäverna och rösterna är en återberättelse av Allâhs tal. Ash'ariyyah säger att de är ett uttryck av Allâhs tal.

4 – Sâlimiyyah anser att talet, liksom livet och kunskapen, upprätthålls av Hans essens. Det beror alltså inte på Hans vilja. Dessutom består Hans tal av bokstäver och röster som sker samtidigt utan att något föregår det andra. Exempelvis inträffar bokstäverna بِسْمِ اللّٰهِ اِسْمِ اللّٰهِ اِسْمِ اللّٰهِ بِسْمِ اللّٰهِ samtidigt. Dessa bokstäver har alltid funnits och kommer alltid att finnas.

5 – Djahmiyyah och Mu'tazilah säger att det är skapat och att det inte tillhör Allâhs egenskaper. Därpå finns det Djahmiyyah som uttryckligen nekar Allâhs tal medan andra bekräftar det och säger att det är skapat.

6 – Senare filosofer som följer Aristoteles säger att talet är intellektets emanation som tar plats

⁹¹ al-Bukhârî (7483) och Muslim (222).

i förträffliga och rena själar utifrån deras benägenhet och mottaglighet. Detta tal förser dem med olika inbillningar och bekräftelser i enlighet med vad de har mottagit av talet. Dessa inbillningar och föreställda bekräftelser stärks så pass att de föreställer sig en upplyst inbillning som tilltalar dem med ett hörbart tal.

7 – Panenteister menar att allt tal som finns är Allâhs tal. En av dem sade:

*Allt tal som existerar är Hans tal
Och vi gör det till prosa och poesi*

Alla dessa dogmer motstrider det som har bevisats av Qur'ânen, Sunnah och intellektet. Den som Allâh skänker kunskap och vishet kommer att förstå det.

QUR'ÂNEN ÄR ALLÂHS TAL

Ahl-us-Sunnah wal-Djamâ'ah anser att Qur'ânen är Allâhs nedsända och oskapade tal. Den kommer från Honom och till Honom skall den återvända. Allâh har uttalat Qur'ânen på ett verkligt sätt. Han uttalade den för Djibrîl som steg ned med den till Muhammads (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) hjärta. Detta bevisas i Qur'ânen och Sunnah. Allâh (ta'âlâ) sade i Qur'ânen:

وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجْرُهُ حَتَّى يَسْمَعَ كَلَامَ اللَّهِ

”Om någon bland avgudadyrkarna söker skydd hos dig, ge honom då ditt beskydd, så att han får höra Allâhs ord.”⁹²

Det vill säga Qur'ânen. Allâh (ta'âlâ) sade också:

كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِّيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُوا الْأَلْبَابِ

”Detta är en välsignad Skrift som Vi har uppenbarat för dig. Människorna bör tänka över dess budskap och lägga dem på minnet, om de har förstånd.”⁹³

Allâh (ta'âlâ) sade:

وَإِنَّهُ لَنْزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنذِرِينَ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ

”Detta är en uppenbarelse från skapelsernas Herre; ingivelsens trogna ande har stigit ned med den till ditt hjärta, för att du skall vara en av varnarna på ren och klar arabiska.”⁹⁴

Beträffande Sunnah, sade profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam):

”Finns det ingen man som kan ta mig till sitt folk så att jag kan förmedla min Herres ord? Quraysh har hindrat mig från att förmedla min Herres ord.”⁹⁵

Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade till al-Barâ' bin 'Âzib:

92 9:6

93 38:29

94 26:192–195

95 Abû Dâwûd (4734), at-Tirmidhî (2925), an-Nasâ'î i "al-Kubrâ" (7727), Ibn Mâdjah (201), Ahmad (3/390) och al-Hâkim (2/669) som autentiserade den. al-Haytamî sade:

”Dess män är pålitliga.” (Madjma'-uz-Zawâ'id (6/35))

”Om du kommer till din sovplats skall du två dig såsom du tvår dig inför bönen. Lägg dig sedan på din högra sida och säg:

اللهم أسلمت نفسي إليك و وجهت وجهي إليك و فوضتُ أمري إليك و أَلجأتُ ظهري إليك رغبةً و رهبةً إليك لا ملجأ و لا منجأ منك إلا إليك .أمنت بكتابك الذي أنزلت و بنبيك الذي أرسلت

”Allâh! Jag ger min själ till Dig. Jag vänder mitt ansikte mot Dig. Jag lämnar över min fråga till Dig. Jag flyr med min rygg till Dig. Jag gör det utav hopp i och fruktan för Dig. Det finns ingen tillflyktsort och ingen räddning förutom hos Dig. Jag tror på Din bok som Du har uppenbarat och på Din profet som Du har sänt.”⁹⁶

’Amr bin Dînâr sade:

”Redan för sjuttio år sedan upplevde jag profetens (sallâ Allâhu ’alayhi wa sallam) följeslagare och deras efterträdare. De brukade säga: ”Allâh är Skaparen och allting annat är skapat. Qur’ânen är Allâhs tal. Den kommer från Honom och till Honom skall den återvända.”⁹⁷

Att Qur’ânen kommer från Honom betyder att Allâh är den förste som har uttalat den. Däri avvisas Djahmiyyah som säger att Allâh skapade talet i något annat.

Att den skall återvända till Honom kan betyda två saker:

1 – Ingen annan än Allâh har uttalat Qur’ânen. Det är Han som har uttalat den och talet är talarens egenskap.

2 – Qur’ânen kommer att stiga upp till Allâh (ta’âlâ). Det har rapporterats att Qur’ânen kommer att lämna bokformerna och brösten och stiga upp till Allâh. Detta sker när människorna låter bli helt att efterleva Qur’ânen. Följaktligen skall Allâh lyfta upp den utav respekt för den – och Allâh vet bättre.

⁹⁶ al-Bukhârî (247) och Muslim (2710).

⁹⁷ Se ”as-Sunan al-Kubrâ” (10/43) av al-Bayhaqî och ”at-Tamhîd” (24/186) av Ibn ‘Abdil-Barr.

UTTALET OCH DET UTTALADE

Även detta avsnitt kommer att handla om Qur'ânen.

Det har redan angivits att Qur'ânen är Allâhs oskapade tal. Är det då korrekt att säga att uttalet av Qur'ânen är skapat eller inte eller är det obligatoriskt att förtiga sakfrågan?

Det är fel att såväl bekräfta oinskränkt som att dementera oinskränkt. Om uttalet syftar på själva uttalandet som är slavens handling, så är det ju skapat. Både slaven och hans handling är skapade.

Om uttalet syftar på det uttalade, så är det Allâhs oskapade tal. Ty Allâhs tal tillhör egenskaperna och Hans egenskaper är oskapade. Denna detaljering antydde Imâm Ahmad (rahimahullâh) när han sade:

”Den som säger att hans uttal av Qur'ânen är skapat och menar Qur'ânen, är Djahmî.”

Det vill säga om han inte menar själva Qur'ânen, utan uttalandet som är människans handling, så är han ingen Djahmî – och Allâh vet bättre.

FÖRNEKELSENS UPPKOMST OCH UTBREDNING

Förnekelsen (التعطيل) spred sig efter de förträffliga generationerna – följeslagarna, efterföljarna och deras efterföljare – om än dess grund lades redan mot slutet av efterföljarnas era. Den förste som nekade var al-Dja'd bin Dirham. Han sade:

”Allâh har inte tagit till Sig Ibrâhîm som Sin förtrogne och inte heller har Han talat med Mûsâ ett verkligt tal.”

Han avrättades av Khâlid bin 'Abdillâh al-Qasrî som Hishâm bin 'Abdil-Malik hade låtit råda över Irak och Levanten. På 'Îd-dagen gick han ut till böneplatsen tillsammans med en kedjad al-Dja'd. Han predikade för människorna och sade:

”Människor! Slakta! Må Allâh ta emot er slakt. Jag skall slakta al-Dja'd bin Dirham. Han påstår att Allâh har varken tagit till Sig Ibrâhîm som Sin förtrogne eller talat med Mûsâ ett verkligt tal – fjärran är Allâh från vad al-Dja'd säger!”

Därefter gick han ned och slaktade honom⁹⁸. Detta hände Adhhâ-dagen 119. I samband med det sade Ibn-ul-Qayyim (rahimahullâh) i ”an-Nûniyyah”:

*På grund av det slaktade al-Qasrî
al-Dja'd på Offerdagen
Ty han sade att Ibrâhîm var inte Hans förtrogne
och inte heller att Han talade med Mûsâ ett verkligt tal
Varje Sunnî tackar för slakten
Så bra slakt min broder utförde!*

Hans dogm anammades av en man vid namnet al-Djahm bin Safwân som de förnekande Djahmiyyah tillskrivs. Han spred denna dogm varpå Salm bin Ahwaz avrättade honom 128 i Khurâsân.

Vid 100-talet översattes grekiska och romerska böcker till arabiska varför situationen blev än värre.

Vid nästa sekelskifte, 200-talet, spreds Djahmiyyahs dogm via en man vid namnet Bishr bin Ghiyâth al-Marîsî och hans generation som imamerna var enade om att fördöma. De flesta av

⁹⁸ Khalqu Af'âl-il-'Ibâd, sid. 69, av al-Bukhârî.

dem dömde dem för otro eller villfarelse. 'Uthmân bin Sa'îd ad-Dârimî skrev en bok i vilken han avvisade Bishr al-Marîsî och gav den namnet "Naqdhu 'Uthmân bin Sa'îd 'alâ al-Kâfir al-'Anîd fî mâ iftarâ 'alâ Allâh min at-Tawhîd". Den som läser denna bok vetenskapligt och opartiskt, kommer att inse hur svaga och falska bevis dessa förnekare har. Han kommer också att inse att de tolkningar som tillämpades av bland andra ar-Râzî, al-Ghazâlî och Ibn 'Aqîl, var i själva verket Bishrs tolkningar.

Dogmen i sig härrör från judarna, avgudadyrkarna och de vilsna sabierna och filosoferna. Det sägs att al-Dja'd bin Dirham tog sin dogm från Abân bin Sam'ân som tog den från Tâlût som tog den från juden Lubayd bin al-A'sam som förhäxade profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam). Dessutom sägs det att al-Dja'd kom från Harrân som beboddes av många avgudadyrkare, sabier och filosofer. Samhället har tvivelsutan en stark påverkan på en persons dogm och karaktärer.

Till dessa förnekares dogm hör att de inte tror på de bekräftade egenskaperna. De anser att bekräftade egenskaper fordrar att Allâh liknar Sin skapelse. De bekräftar bara egenskaper som är dementerande, bifogande eller sammansatta.

Dementerande egenskaper består inte av någon olämplig innebörd i förhållande till Allâh ('azza wa djall). Exempel på sådana egenskaper är att Allâh är en. Det betyder att det inte finns någon annan än Han.

Bifogande egenskaper är inga egenskaper som Allâh beskrivs med i den bemärkelsen att de är Hans bekräftade egenskaper. Däremot beskrivs Han med dem i förhållande till att de tillskrivs andra. Exempelvis säger de att Allâh är Början och Orsaken. Han är alltså Början och Orsaken i den bemärkelsen att allting härrör från Honom, inte för att början och orsaken är Hans bekräftade egenskaper.

Sammansatta egenskaper är till en viss mån dementerande och till en annan bifogande. Exempelvis säger de att Allâh är den förste. Denna egenskap är å ena sidan dementerande då den innebär att Han inte är föremål för uppkomst. Å andra sidan är den bifogad då den innebär att allting annat kommer efter Honom.

Om dessa resonemang är källan till förnekarnas lära, kan man fråga sig hur den troende eller förnuftige personen kan anamma den och lämna den väg som följdes av dem som bevärdigades av Allâh; profeterna, de sanningsenliga, martyrerna och de rättfärdiga.

FÖRNEKARNAS METOD MED ALLÂHS EGENSKAPER

Förnekarna är enade om att bekräfta de Allâhs egenskaper som stämmer överens med deras intellekt samt förneka det som inte stämmer överens med deras intellekt. Detta gäller oavsett om intellektet stämmer överens med Qur'ânen och Sunnah eller inte. Enligt dem är det nämligen intellektet som avgör vilka egenskaper som skall bekräftas respektive förnekas.

Därefter är de oense om det som varken bekräftas eller förnekas av intellektet. De flesta förnekar även det och betraktar det som en metafor. Andra är passiva och anförtror Allâh sakfrågan alltmedan de är ense om att det inte tyder på någon egenskap. De påstår att denna metodik enar mellan intellektuella och uppenbarade bevis. De ljuger. De intellektuella och uppenbarade bevisen är enade om att bekräfta Allâhs fullkomliga egenskaper. Inga av Allâhs egenskaper i Qur'ânen och Sunnah motstrider intellektet ändock det inte kan begripa deras detaljer. Dessa förnekare påminner om dem Allâh sade om:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا نُزِّلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ
يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ
يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا فَكَيْفَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ثُمَّ جَاءُوكَ يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا

”Har du inte lagt märke till dem som säger sig tro på det som har uppenbarats för dig och det som uppenbarades före din tid, hur de villigt underkastar sig otrons dom, fastän de har uppmanats att förneka den? Men Djävulens avsikt är att driva dem till syndens yttersta gräns. Och när någon säger till dem: ”Kom, låt oss samlas kring det som Allâh har uppenbarat och kring sändebudet”, ser du hycklarna vända sig bort fulla av ovilja. Och om de drabbas av en motgång på grund av sina handlingar, kommer de till dig och försäkrar vid Allâh: ”Vi ville bara göra gott och jämka samman”. ”99

De påminner om dem på följande sätt:

1 – Båda grupperna säger sig tro på det som har uppenbarats för profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam), trots att de inte accepterar allt som han har förkunnat.

2 – När dessa förnekare kallas till att bekräfta Allâhs fullkomliga egenskaper i Qur'ânen och Sunnah, vänder de ryggen och vägrar. På samma sätt gjorde hycklarna när de blev kallade till att tro på det som har uppenbarats för sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam).

3 – Dessa förnekare har djävlar som de efterapar och prioriterar framför sändebudens budskap. I tid av oenighet vill de hellre dömas av dem än av Qur'ânen och Sunnah. På samma sätt ville hycklarna dömas av djävlarne fastän de hade uppmanats att förneka dem.

4 – Dessa förnekare påstår att de vill göra gott och kombinera intellektet med Uppenbarelsen. På samma sätt svor hycklarna.

Varje lögnare som döljer sig bakom sin lögn och skyltar med sanningen, brukar falsk propaganda som han sprider sin lögn med. Men den Allâh skänker kunskap, förståelse, vishet och god avsikt, faller inte offer för falskhet och lögnaktiga propaganda.

DEN FÖRNEKANDE DOGMENS FALSKA FORDRINGAR

Förnekarnas dogm fordrar flera falska fordringar. Härmed lyder några av dem:

1 – Qur'ânen och Sunnah konstaterar och kallar till otro. Ty bådadera är fulla av Allâhs bekräftade egenskaper som enligt förnekarna fordrar liknelse och otro.

2 – Qur'ânen och Sunnah har inte klargjort sanningen. Å ena sidan anser dessa människor att sanningen ligger i att förneka egenskaperna. Å andra sidan tyder varken Qur'ânen eller Sunnah, konkret eller ens abstrakt, på att Allâhs fullkomliga egenskaper skall förnekas. Det yttersta beviset som deras kunniga kan bruka för att förneka dem är exempelvis Allâhs (ta'âlâ) ord:

هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا

”Känner du någon som kan kallas Hans namne?”¹⁰⁰

وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ

”Och ingen finns som kan liknas vid Honom.”¹⁰¹

Alla kloka människor vet att dessa och liknande verser bekräftar Allâhs (ta'âlâ) fullkomlighet och att ingen kan ha egenskaper som Han. De kan inte betyda att Han inte har några egenskaper. I så fall betyder det att Allâh och Hans sändebud talar tvetydigt, bluffar eller är oförmögna att tala klarspråk. Samtliga alternativ är omöjliga i förhållande till Allâhs (ta'âlâ) och Hans sändebuds tal. Både Allâhs och Hans sändebuds tal består av ett fullkomligt klargörande och en fullkomlig vilja. Detta tal har inte för avsikt att vilseleda och blanda skapelsen, detta tal brister inte i klarläggande och vältalighet.

3 – De första föregångsmännen bland Muhâdjirûn och Ansâr och deras rättmätiga efterföljare hade antingen en falsk dogm och därmed dolde sanningen eller också var de okunniga om den. Det har rapporterats mångfaldigt att de bekräftade Allâhs fullkomliga egenskaper, vilket enligt dessa människor är fel. Det har inte hänt en enda gång att de nekade någon av Allâhs egenskaper, vilket enligt dessa människor är korrekt. Denna fordring är omöjlig i förhållande till de bästa och förträffligaste generationerna.

100 19:65

101 112:4

4 – Om inte Allâh beskrivs med fullkomliga egenskaper, fordrar det att Han beskrivs med ofullkomliga egenskaper. Allt existerande har tvivelsutan egenskaper. Om Han inte beskrivs med fullkomliga egenskaper, måste Han beskrivas med ofullkomliga egenskaper. Härmed råkar förnekarna ut för en motsatt effekt och faller i något som är värre än det de försöker undvika.

FÖRNEKARNAS TVIVEL

Förnekarna förlitar sig på falska tvivel¹⁰². Varenda en som Allâh har begåvat med korrekt kunskap och sund förståelse vet att de är falska. De förlitar sig i regel på följande:

1 – Falska påståenden som att de stöds av samstämmigheten, att deras åsikt är verifierad eller innehas av verifierande lärda eller att deras meningsmotståndares åsikt motstrider samstämmigheten och dylikt.

2 – Tvivel som är sammansatta av ogiltiga analogier. Exempelvis säger de att bekräftade egenskaper fordrar liknelse eftersom egenskaper är icke-essentiella och det icke-essentiella upprätthålls av kroppar och kroppar är varandras motsvarigheter.

3 – De håller fast vid generella formuleringar som både kan och inte kan tillskrivas Allâh. Exempelvis brukar de termer som kropp, omslutning och riktning. De använder sig av dem och säger att Allâh inte är beskriven med dem för att komma fram till att Han inte är beskriven med Sina egenskaper.

Därefter formar de dessa tvivel med manipulativa, långa och främmande uttryck som får ignoranten att tro att de har rätt. Först när han studerar sakfrågan inser han att det rör sig enkom om falska tvivel.

Dessa människor avvisas på följande sätt:

1 – Deras tvivel och argument är motsägelsefulla då det de bekräftar fordrar det de flyr från när de nekar.

2 – Deras åsikter är motsägelsefulla då de alla menar att intellektet ålägger det ett annat intellekt förbjuder. Måhända säger de att något åläggs av intellektet för att kort därefter säga rena motsatsen. Motsägelsefulla åsikter är ett av de starkaste bevisen för att de är osunda.

102 Däribland Hans (ta'âlâ) ord:

هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا

”Känner du någon som kan kallas Hans namne?” (19:65)

وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ

”Och ingen finns som kan liknas vid Honom.” (112:4)

3 – Deras förnekelses falska fordringar skall klargöras. En osund fordring tyder på att det fordrade är osunt.

4 – Texterna som behandlar egenskaperna kan inte förstås på något annat sätt än det bokstavliga. Och om någon text skulle kunna förstås på ett annat sätt, betyder det inte att den inte också kan tolkas bokstavligt. Således är det obligatoriskt att anamma det bokstavliga.

5 – Det är allom bekant att det är sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) som har förkunnat de egenskapsrelaterade sakfrågorna. Att tolka dem är detsamma som Qarâmitahs och Bâtiniyyahs tolkning av bönen, fastan, vallfärden och annat.

6 – Ett sunt förnuft anser det inte vara omöjligt att betro Allâhs egenskaper. Faktum är att det sunnda förnuftet tyder på att Allâhs fullkomliga egenskaper bekräftas i helhet. Det finns dock detaljer i denna sakfråga som intellektet inte kan begripa och omfatta.

Dessa människors främsta personligheter erkänner att det är omöjligt för intellektet att försäkra sig om de gudomliga frågorna. Utifrån det är det obligatoriskt att ta emot sakfrågan från profetskapet utan att förvränga den – och Allâh vet bättre.

MU'ATTILAH OCH MUMATHTHILAH ANAMMAR VARANDRAS DOGMER

Mu'attilah är de som förnekar något eller någon av Allâhs namn och egenskaper. Exempel på Mu'attilah är Djahmiyyah, Mu'tazilah och Ash'ariyyah.

Mumaththilah är de som bekräftar Allâhs egenskaper och därtill jämför dem med Hans skapelse. Exempel på Mumaththilah är de tidigare Râfidhah.

I själva verket är alla Mu'attilah Mumaththilah och vice versa.

Mu'attilahs förnekelse är förvisso uppenbar. Deras jämförelse framgår emellertid först när de förnekar. Ty enligt dem fordrar bekräftade egenskaper en liknelse. För att undkomma liknelse förnekar de egenskaperna. Alltså faller de först i jämförelse och sen i förnekelse.

Mumaththilahs jämförelse är också uppenbar. Deras förnekelse framgår dock ur tre synvinklar:

1 – De förnekar beviset som de nyttjar för att bekräfta respektive egenskap och avleder bevisets egentliga bevisning. Beviset bekräftar en egenskap som tillkommer Allâh, inte liknar den vid Hans skapelse.

2 – När de jämför Allâh med Hans skapelse förnekar de alla bevis som avfärdar liknelse mellan Allâh och Hans skapelse. Exempelvis säger Han (ta'âlâ):

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

”Ingenting är som Han – Han är den Hörande, den Seende.”¹⁰³

وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ

”Och ingen finns som kan liknas vid Honom.”¹⁰⁴

3 – När de jämför Allâh med Hans skapelse förnekar de Hans oundvikliga fullkomlighet, ty de liknar den fullkomlige Herren vid den nedsatta skapelsen.

103 42:11

104 112:4

SALAFS VARNING FÖR SKOLASTIK

Skolastik är ideologin som skolastikerna innoverade inom dogmatiska frågor. De uppfann egna dogmer och ignorerade budskapet i Qur'ânen och Sunnah. Salaf har varnat för skolastik och skolastiker på flera sätt då den leder till tvetydigheter och tvivel. Imâm Ahmad sade till och med:

”En skolastiker lyckas aldrig.”

ash-Shâfi'î sade:

”Jag anser att skolastiker skall pryglas med palmblad och sandaler. De skall föras bland människorna och det skall ropas ut: ”Så här avlönas den som lämnar Qur'ânen och Sunnah för skolastik.”

Ur en synvinkel förtjänar de att uppleva Imâm ash-Shâfi'îs behandlingsmetod så att de ångrar sig inför Allâh och avskräcker andra med sin dogm. Men om vi betraktar dem ur en annan synvinkel och ser hur förvirrade de är och hur Satan har satt klorna i dem, tycker vi synd om dem och lider med dem. Vi lovar Allâh för att ha räddat oss från det som Han har prövat dem med. Alltså betraktar vi dem ur två synvinklar:

1 – En föreskriven synvinkel. Utifrån den skall de straffas och förbjudas från att sprida sin dogm.

2 – En universell synvinkel. Utifrån den tycker vi synd om dem, ber Allâh om ett sunt tillstånd och lovar Honom för att ha räddat oss från deras tillstånd.

De som ligger risigast till är de som har gått in i skolastiken utan att ha nått dess gräns. Den som inte har gått in i skolastiken är räddad. Och den som har nått dess botten har insett hur förstörd dogmen är. Till följd därav återvänder han till Qur'ânen och Sunnah, vilket några av deras största personligheter gjorde. I riskzonen befinner sig alltså han som har lämnat den Raka vägen utan visshet om vad han har gett sig in i.

I detta utslag anger Shaykh-ul-Islâm Ibn Taymiyyah (rahimahullâh) flera skolastikers aktuella utsagor. Han sade:

”Även om det räcker med Qur'ânen, Sunnah och Salafs rapporteringar, finns det många människor som tillskriver sig skolastiska grupper. De tänker väl om dem och antar att de har verifierat sakfrågan på ett exempellöst vis. Alla omnämnda Qur'ân-verser till trots kommer

de inte att följa dem förrän deras åsikter nämns.”

Därefter sade han:

”Vi håller inte med om allt dessa skolastiker och andra har sagt inom detta och andra ämnen. Däremot accepteras sanningen från alla.”

Härmed klargjorde han (rahimahullâh) att syftet med dessa uttalanden var att ta emot sanningen från alla håll samt förklara sanningen för dessa människor via deras egna imamers ord – och Allâh vet bättre.

DE VILSNAS DOGM OM ALLÂH OCH DEN YTTERSTA DAGEN

Profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam), hans följeslagares och deras rättmätiga efterföljares metodik är den Raka vägen såväl teoretiskt som praktiskt. Det vet alla som studerar den vetenskapligt och opartiskt. De efterlevde tron på Allâh och den Yttersta dagen och medgav att den var sann på riktigt. De handlade ärligt för Allâhs sak och följde Hans föreskrift. De vare sig avgudade, innoverade, förvrängde eller förnekade.

De vilsna som lämnade deras metodik består av tre grupper: en grupp gick efter inbillningar, en annan efter tolkningar och en tredje efter okunskap.

Gruppen som gick efter inbillningar är filosofer och Bâtiniyyah samt skolastiker och andra som anammade deras sätt. De anser att profeternas budskap om Allâh och den Yttersta dagen är endast påhittade föreställningar och inbillningar. Syftet med budskapet är att gagna allmänheten. Om de intalas att de har en väldig, förmögen, barmhärtig och stark Herre och en väldig dag framför sig då de skall återuppstå och stå till svars för sina handlingar, lever de rättskaffens ehuru allt är bara fantasi.

Dessa människor består av två grupper: extrema och icke-extrema.

De extrema menar att profeterna var ovetande om dessa sakfrågors realia till skillnad från gudomliga filosofer och påstådda helgon. Enligt dem är filosofer kunnigare om Allâh och Domedagen än profeterna som i själva verket var de kunnigaste inom detta.

De icke-extrema anser att profeterna kände till dessa sakfrågors realia, men att de berättade inbillningar för människorna för deras eget bästa. Enligt dem kan slavarnas välgång bara uppnås på detta vis som innebär att profeterna ljög om de största och viktigaste frågorna.

Sålunda ansåg den första gruppen att profeterna var okunniga medan den andra anklagade dem för bedrägeri och lögn. Detta är deras dogm om Allâh och den Yttersta dagen.

Vad gäller handlingarna, anser vissa att de är verkliga och åligger allesammans. Andra säger att de är föreställningar och symboler som åligger bara lekmännen till skillnad från eliten. Till följd därav hävdar de att bön betyder kunskap om deras hemligheter, fasta betyder bevaring av hemligheter, vallfärd innebär resor till deras lärda och så vidare. Dessa människor är kättarna bland Ismâ'iliyyah, Bâtiniyyah och andra. Att denna åsikt är osund bevisas naturligtvis av sinnet, intellektet och föreskriften. Vi ser otaligt många budskap bevisa Allâhs existens och Hans fullkomliga egenskaper:

*I allting har Han ett budskap
Som tyder på att Han är En*

Inga ordnade händelser kan härröra från någon annan än En som upprätthåller ordningen, är vis och har allt inom Sin makt.

Samtliga föreskrifter har konstaterat Domedagen. Domedagen fordras också av Allâhs djupa vishet. Endast en omedgörlig eller galen människa förnekar den. Denna sorts människor behöver inte avvisas speciellt mycket. Det är allom bekant att människor avfärdar dem.

Gruppen som gick efter tolkningar är skolastiker bland Djahmiyyah, Mu'tazilah och deras anhängare.

Deras metodik går ut på att de egenskapsrelaterade texterna som framfördes av profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) är enkom metaforer varför de inte skall förstås ordagrant. De åsyftade betydelseerna är nämligen olika den bokstavliga skildringen. Visserligen kände profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) till dem, men han ville att människorna skulle tänka sig fram till dem och via dem avleda från det bokstavstroga. Meningen är att testa människans intellekt och den stora belöningen som finns i att förstå talet metaforiskt via udda och främmande, språkliga aspekter.

Ingen är så förvirrad och motsägelsefull som dessa människor. Ty de har ingen stabil grund att stå på för att veta vad som skall och *inte* skall tolkas eller hur den nya, utsedda tolkningen skall vara. Talarens tillstånd och talets sammanhang klargör i princip att deras tolkning är ingalunda den åsyftade tolkningen.

Dessa människor visar stöd till Sunnah. Deras täckmantel är att de säger sig fränkänna Allâh brister. Allâh har emellertid avslöjat dem genom att avvisa deras tvivel och krossa deras argument. Bland annat har Shaykh-ul-Islâm avvisat dem mer än andra, ty de flesta luras av dem till följd av deras skenbara stöd till Sunnah.

Däremot betror de texterna om nästa liv och tolkar inte dem. När de tolkade de egenskapsrelaterade verserna med metaforiska tolkningar, angreps de av dem som går efter inbillningar. De ålade dem att förstå texterna om nästa liv på samma sätt som de förstår de egenskapsrelaterade texterna. Då sade de som går efter tolkningar:

”Vi vet att sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) bekräftade livet efter detta. Vi vet att tvivlen som motsäger det är osunda. Således måste det kommande livet äga rum.”

Svaret är korrekt och argumentet är definitivt. Det innefattar försvar av dem för att de inte tolkar texterna om nästa liv samt ålägger de andra att tro på nästa liv och förstå texterna bokstavligt. När beviset fastställs och hindret avvärjs, är det bevisade ett oundkomligt faktum.

Med samma argument argumenterar Ahl-us-Sunnah mot dem för att de också skall bekräfta egenskaperna och förstår dem ordagrant. De säger till dem:

”Vi vet oundkomligt att sändebudet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) bekräftade Allâhs egenskaper. Vi vet att tvivlen som motsäger det är osunda. Således måste de bekräftas.”

Förpliktelsen är korrekt och beviset är ett oundvikligt faktum som de inte kan undkomma. Den som inte tillåter tolkning av texterna om nästa liv, skall inte heller tillåta tolkning av egenskapsrelaterade texter som bekräftas mycket mer i de gudomliga böckerna än vad Domedagen gör. Den som tycker annorlunda har bara bevisat sin motsägelse och sitt osunda intellekt.

Gruppen som går efter okunnighet sägs många gånger följa Sunnah och Salaf.

Enligt deras metodik är de egenskapsrelaterade texterna okända och ingen känner till deras betydelser. Inte ens profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) som uttalade de egenskapsrelaterade haditherna visste vad de betydde. Trots det säger de att intellektet har ingenting att säga till om i egenskapsrelaterade frågor. Deras dogm fordrar att varken profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam), hans följeslagare eller Salafs imamer hade någon kunskap om ämnet. Det är förvisso en av de falskaste dogmerna.

Deras metodik grundas på att framföra de egenskapsrelaterade texterna med okunnighet om deras betydelser. Vissa av dem motsäger sig själva och säger:

”De skall framföras bokstavligt ändock de har en betydelse olik den bokstavliga. Den betydelsen kan bara Allâh.”

Det är en uppenbar motsägelse. Hur skall de framföras bokstavligt om de bär på en annan betydelse som bara känns av Allâh? Shaykhen (rahimahullâh) sade om dessa människors metodik:

”Sålunda klagas det att Mufawwidhahs dogm är en av Ahl-ul-Bid’as och de vilsnas värsta dogmer, trots att de säger sig följa Sunnah och Salaf.”¹⁰⁵

105 al-‘Aql wan-Naql (1/121).

De grundar sitt tvivel på en läsning som tillämpades av de flesta Salaf; de stannade upp vid:

إِلَّا اللَّهُ

”... ingen utom Allâh.”¹⁰⁶

i versen:

فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا

”Men de vilkas hjärtan har farit vilse går efter sådant i Skriften som är tvetydigt, när de försöker så split och förvirring genom tolkning av dess innersta mening – dess innersta mening känner ingen utom Allâh. Och de vilkas kunskap är fast och djupt rotad säger: ”Vi tror på detta; allt är från vår Herre.”¹⁰⁷

De baserar sitt tvivel på två grunder:

1 – Egenskapsrelaterade verser är tvetydiga.

2 – Tolkningsen i versen pekar på en tolkning olik den bokstavliga skildringen. Med det sagt har de egenskapsrelaterade verserna en betydelse som skiljer sig från den bokstavliga och som endast Allâh känner till.

De avvisas på följande sätt:

1 – Vad menar de när de säger att de är tvetydiga? Är det betydelsen som är tvetydig eller dess beskaffenhet?

Om de syftar på det första alternativet, vilket de gör, så är egenskapsrelaterade verser inte alls tvetydiga. Deras betydelser är rent av uppenbara.

Om de menar det andra alternativet, stämmer det att egenskapsrelaterade verser är tvetydiga. Det är ju bara Allâh som har kunskap om egenskapernas realia och beskaffenhet. Alltså är det fel att oinskränkt och svepande säga att egenskapsrelaterade verser är tvetydiga.

2 – De säger att tolkningen i versen pekar på en tolkning olik den bokstavliga skildringen.

106 3:7

107 3:7

Det är fel. Den betydelsen av tolkning är innovativ och okänd för araberna och följeslagarna vilkas språk Qur'ânen uppenbarades på. Enligt dem har ordet "tolkning" följande betydelser: 1 – Förklaring. I detta fall känner de lärda till tolkningen. Ibn 'Abbâs sade:

"Jag är en av dem med fast och djupt rotad kunskap som känner till dess tolkning."¹⁰⁸

Utmed denna förklaring stannade många av Salaf upp när de kom till Allâhs (ta'âlâ) ord:

وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ

"Och de vilkas kunskap är fast och djupt rotad..."

2 – Realia. I detta fall vet vi *inte* betydelsen av det Allâh har underrättat om Sig själv och Domedagen. Exempel på det är Mâliks och andras besked om resningen och annat. Utifrån den betydelsen stannade merparten av Salaf upp när de kom till Allâhs (ta'âlâ) ord:

وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ

"... dess innersta mening känner ingen utom Allâh."

3 – Allâh har uppenbarat Qur'ânen för att vi skall fundera över den. Han har manat oss att reflektera över *hela* Qur'ânen. De egenskapsrelaterade verserna är inget undantag. Uppmaning till reflektion innebär att dess betydelser *kan förstås*. Annars hade uppmaningen varit meningslös. Uppmaning till en omöjlighet är nonsens, något Allâhs och Hans sändebuds (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) tal inte är. Alltså kan Qur'ânens egenskapsrelaterade verser förstås vid fundering. Närmast denna förståelse är profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) och hans följeslagare. Ty Qur'ânen uppenbarades på deras språk och de var först om att fundera över Qur'ânen, framför allt över religionens viktigaste frågor. Abû 'Abdir-Rahmân as-Sulamî sade:

"De som vi läste Qur'ânen hos – 'Uthmân bin 'Affân, 'Abdullâh bin Mas'ûd och andra – berättade för oss: "Efter att vi hade memorerat tio verser med profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam), gick vi inte vidare förrän vi hade lärt oss dem och den kunskap och handling som de består av." Vi lärde oss nämligen Qur'ânen, kunskap och handling."

Hur kunde de vara okunniga om de egenskapsrelaterade texterna när de utgör religionens viktigaste fråga?

108 Tafsîr al-Qur'ân al-'Adhîm (1/348) av Ibn Kathîr.

4 – Deras dogm fordrar att Allâh har uppenbarat meningslösa meningar i Sin bok som inte förklarar sanningen. Enligt denna dogm är dessa meningar som alfabetiska bokstäver och inget mer. En sådan fordring motstrider visheten bakom Allâhs uppenbarade skrifter och sända sändebud.

OBSERVATION KRING ORDET "TOLKNING"

Det har angivits att ordet "tolkning" (التأويل) kan ha tre betydelser:

1 – Förklaring. De flesta Qur'ân-uttolkare brukar den termen. Exempelvis bad profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) för Ibn 'Abbâs:

"Allâh! Låt honom förstå religionen och lär honom tolkningen."¹⁰⁹

Detta är allom bekant för de lärda i samband med såväl egenskaperna som annat.

2 – Realia. Detta är den välkända betydelsen av tolkningen som nämns i Qur'ânen och Sunnah. Allâh (ta'âlâ) sade:

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ

"Väntar de bara på att det skall bli verklighet?"¹¹⁰

ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا

"Detta är bäst och en riktig och lycklig utgång."¹¹¹

Om de egenskapsrelaterade verserna tolkas med denna tolkning, är det deras beskaffenhet och realia som åsyftas. Denna tolkning känner alltså bara Allâh till.

3 – Avledning av det bokstavligen till en betydelse som skiljer sig från det. Denna definition nyttjas av senare skolastiker och andra. Denna tolkning består av två typer: en korrekt och en inkorrekt.

Den korrekta stöds av bevis. Exempel på den tolkningen är Allâhs (ta'âlâ) ord:

فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

"När du skall läsa Qur'ânen, be då Allâh beskydda dig mot Djävulen, den utstötte."¹¹²

109 al-Bukhârî (143) och (143) och Muslim (2477).

110 7:53

111 4:59

112 16:98

Det vill säga *innan* läsningen.

Den inkorrekta saknar bevis. Exempel på den är att Allâhs resning över tronen betyder Hans maktövertag över den, att Hans hand betyder Hans styrka eller gåva och dylikt.

Det har rapporterats att Ibn 'Abbâs (radhiya Allâhu 'anhumâ) sade:

”Qur'ânen tolkas på fyra sätt: ett som araberna förstår via sitt språk, ett som ingen får vara okunnig om, ett som alla lärda vet och ett som bara Allâh vet; den som säger sig veta det ljuger.”

1 – Tolkningen som araberna förstår via sitt språk är synonymer. Exempel på det är betydelsen av månadsblödningen (القرء), kuddarna (النمارق), grottan (الكهف) och dylikt.

2 – Tolkningen som ingen får vara okunnig om syftar på verser som måste betros och efterlevas. Exempel på den tolkningen är vetskap om Allâh via Hans namn och egenskaper, Domedagen, tvagningen, bönen, allmosan och så vidare.

3 – Tolkningen som bara lärda vet handlar om verser vilkas innebörd är okänd för alla andra. Det är möjligt att anskaffa sig kunskap om dem med hjälp av att studera sambanden som de uppenbarades i, det upphävande och det upphävda, det generella och det specifika, det klara och det oklara och så vidare.

4 – Tolkningen som bara Allâh vet. Det är realia av det Allâh har underrättat om Sig själv och Domedagen. Vi förstår det omtalades betydelse, men vi vet inte hur dess realia är. Exempelvis förstår vi betydelsen av Allâhs resning över tronen, men inte hur resningen verkligen skedde. På samma sätt begriper vi betydelsen av frukten, honungen, vattnet, mjölken och annat som Allâh har sagt finns i paradiset. Vi vet dock inte hur de verkligen är. Allâh (ta'âlâ) sade:

فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُمْ مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءِ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

”Ingen människa vet vilken djup glädje som väntar dem som belöning för deras handlingar.”¹¹³

Ibn 'Abbâs sade:

”Det enda gemensamma en sak i detta liv har med dess motsvarighet i paradiset är namnet.”¹¹⁴

Härmed klargörs det att Qur'ânen innehåller verser vilkas innebörd endast Allâh vet, som exempelvis realia av Hans namn, egenskaper och besked om Domedagen. Men vad deras betydelser beträffar, så vet vi vad de betyder. Annars hade det varit meningslöst att nämna dem – och Allâh vet bättre.

114 Se ”az-Zuhd” (1/51/8) av Hannâd och ”Tafsîr al-Qur'ân al-'Adhîm” (1/64) av Ibn Kathîr.

MÄNNISKORNAS FÖRHÅLLANDEN TILL EGENSKAPERNA

Det vill säga människor som associerar sig med islam. De har delat upp sig i sex grupper beträffande egenskapsrelaterade verser och hadîther:

1 – Två grupper betror dem ordagrant.

2 – Två grupper betror dem *inte* ordagrant.

3 – Två grupper är passiva.

De som betror dem ordagrant består av två grupper:

1 – Mushabbihah. De anser att Allâhs egenskaper är som skapelsens. Deras dogm är falsk och har fördömts av Salaf.

2 – Salaf. De betrodde dem bokstavligt på ett sätt som passar Allâh ('azza wa djall). Deras dogm är definitivt helt korrekt eftersom den bevisas av Qur'ânen och Sunnah. Den bevisas uppenbarligen också av intellektet. Intellektets bevisning är antingen definitiv eller också förmodad.

Skillnaden mellan dessa två grupper är att den första liknar Allâh vid skapelsen medan den andra fördömer den dogmen.

Om Mushabbihah skulle säga att de bara kan förstå exempelvis Allâhs kunskap, nedstigning och hand som skapelsens kunskap, nedstigning och hand, avvisas de på följande sätt:

1 – Både intellektet och Uppenbarelsen bevisar skillnaden mellan Skaparen och skapelsen inom samtliga av Hans egenskaper. Skaparens egenskaper passar endast Skaparen och skapelsens egenskaper passar endast skapelsen. Ett av Uppenbarelsens bevis för skillnaden mellan Skaparen och skapelsen är Allâhs (ta'âlâ) ord:

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

”Ingenting är som Han – Han är den Hörande, den Seende.”¹¹⁵

أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ

”Är Han som skapar jämförbar med den som inte skapar något? Skall ni inte tänka över?”¹¹⁶
Vad gäller det intellektuella perspektivet, undrar vi hur den fullkomlige Skaparen, som är fullkomlig på alla sätt och vis och Vars essens fordrar en fullkomlighet, kan likna den ofullkomliga skapelsen vars essens fordrar en ofullkomlighet och är i behov av att någon fullbordar den?

2 – Vet ni inte att Allâhs essens är olik skapelsens essens? De kommer att instämna. Då måste ni förstå att Hans egenskaper är olika skapelsens egenskaper därför att tal om egenskaperna är som tal om essensen. Den som skiljer på dem motsäger sig själv.

3 – Vi ser hur skapelsernas egenskaper har samma namn medan deras beskaffenhet varierar. Människans hand är olik en annan levande varelses hand. Om skapelsernas egenskaper kan ha samma namn men olika beskaffenhet, är skillnaden än större mellan Skaparens egenskaper och skapelsens egenskaper. Skillnaden mellan dem båda är alltså oundviklig.

De som inte betror dem ordagrant och avfärdar Allâhs bekräftade egenskaper, eller åtminstone vissa av dem eller bekräftar tillstånden till skillnad från egenskaperna, består av två grupper:

1 – Mu'awwilah bland Djahmiyyah och andra. De tolkar de egenskapsrelaterade texterna med självutnämnda betydelser, däribland Allâhs hand som gåva, Hans resning som maktövertag och så vidare.

2 – Mufawwidhah. De påstår att enbart Allâh vet vad texterna betyder. Däremot säger de att de inte kan ha en bokstavlig betydelse. Den dogmen är motsägelsefull. Det är motsägelsefullt att dels säga sig vara okunnig om betydelsen, dels hävda att betydelsen inte kan vara bokstavlig. Att överlämna sakfrågan till Allâh fordrar ju att de varken dementerar eller bekräftar. Det är ju uppenbart.

Skillnaden mellan dessa två grupper är att den första bekräftar en betydelse olik den ordagranna, medan den andra anförror Allâh vetskapen om betydelsen och låter själv bli att bekräfta den. Trots det anser den andra gruppen att texterna bekräftar ingalunda Allâhs ('azza wa djall) egenskaper.

De passiva består av två grupper:

1 – En grupp menar att texterna *kan* bekräfta Allâhs egenskaper som tillkommer enkom Honom. Å andra sidan *behöver de inte* göra det. Många Fuqahâ' och andra delar denna uppfattning.

2 – En grupp ignorerar ämnet helt och fullt och nöjer sig med att bara läsa Qur'ânen och hadîther.

Skillnaden mellan dessa två grupper är att den första anser båda alternativen vara möjliga; det är *möjligt* att egenskaperna bekräftas och det är *möjligt att de inte* bekräftas. Den andra gruppen säger ingenting alls – och Allâh vet bättre.

INNOVATÖRERNAS ÖKNAMN TILL AHL-US-SUNNAH

Det hör till Allâhs (ta'âlâ) vishet att låta varje profet mötas av fientlighet från de obotfärdiga syndarnas sida. Med ord och handling lockar de från sanningen på alla sätt och vis. De använder sig av olikartade konspirationer, tvivel och falsk propaganda. Allâh låter det ske för att sanningen skall klargöras, förtydligas och segra över lögnen. Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) och hans följeslagare råkade ofta ut för sådant. Allâh (ta'âlâ) sade:

وَلْتَسْمَعَنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذًى كَثِيرًا

”Och ni skall få höra många skymford från dem som fått ta emot uppenbarelser före er och från avgudadyrkarna.”¹¹⁷

De orättfärdiga avgudadyrkarna gav profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) och hans följeslagare flera öknamn. De kallades för magiker, galningar, siare, lögnare och annat.

I och med att de lärda och troende är profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) arvingar, utsatte skolastiker och innovatörer dem för detsamma som profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) och hans följeslagare fick uppleva med avgudadyrkarna. Varje grupp gav Ahl-us-Sunnah öknamn som de inte hade något att göra med. Antingen hittade de på dessa öknamn utav okunnighet då de verkligen trodde att de hade rätt och Ahl-us-Sunnah fel, utav onda uppsåt då de ville locka från Ahl-us-Sunnah eller också utav fanatism för egen dogm om än de visste att den är fel.

Djahmiyyah och andra Mu'attilah kallar Ahl-us-Sunnah för ”Mushabbihah”. De påstår att den som bekräftar Allâhs egenskaper har liknat Honom vid skapelsen.

Râfidhah kallar Ahl-us-Sunnah för ”Nawâsib” för att de älskar Abû Bakr och 'Umar på samma sätt som de älskar profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) ätt. De hävdar att den som älskar Abû Bakr och 'Umar hatar profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) ätt. Därför säger de:

”Ingen kärlek utan hat.”

Det vill säga att man inte kan älska profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) ätt förrän man hatar Abû Bakr och 'Umar.

117 3:186

Qadariyyah kallar Ahl-us-Sunnah för "Djabriyyah". Ty dessa Qadariyyah menar att tron på ödet är fatalism.

Murdji'ah kallar Ahl-us-Sunnah för "tvivlare" därför att de sistnämnda förbehåller sin tro. Tron utgörs endast av hjärtats bekräftelse varför förbehållen tro tyder på tvivel. Det är Murdji'ahs dogm.

Skolastiker och logiker kallar Ahl-us-Sunnah för "Hashwiyyah", vilket betyder att det inte finns något gott i dem. De kallar dem även för "ogräs" då det inte heller finns något gott i det. Också kallar de dem för "avskum" på grund av smutsen som det bär på. Logikerna anser att den som inte begriper logik är osäker på sin sak. De menar att han är en i mängden som det inte finns något gott i. Men kunskapen som de är så stolta över kan inte alls ersätta sanningen. Shaykhen (rahimahullâh) sade i "ar-Radd 'alâl-Mantiqiyyîn":

"Jag har alltid vetat att den smarte inte behöver grekisk logik på samma sätt som den inte heller gagnar den dumme."¹¹⁸

118 Madjmû'-ul-Fatâwâ (3/52).

ISLAM OCH TRO

Den språkliga definitionen av islam är undergivenhet. Dess religiösa definition är slavens invändiga och utvändiga underkastelse gentemot Allâh. Islam omfattar hela religionen och uppnås när Hans påbud och förbud utförs respektive avstås. Allâh (ta'âlâ) sade:

وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا

”Jag har behagats av att islam skall vara er religion.”¹¹⁹

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

”Religionen hos Allâh är islam.”¹²⁰

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ

”Om någon vill anta någon annan religion än islam kommer detta att vägras honom.”¹²¹

Den språkliga definitionen av tron är bekräftelse. Allâh (ta'âlâ) sade:

وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ

”Kanske tror du oss inte fastän vi säger sanningen.”¹²²

Dess religiösa definition är hjärtats godtagande som fordrar tal och handling. Tron består nämligen av hjärtats dogm, munnens tal och hjärtats och kroppens handling. Beviset för att tron består av alla dessa faktorer är profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) ord:

”Tron är att du tror på Allâh, Hans änglar, Hans skrifter, Hans sändebud, den Yttersta dagen och ödet, dess goda och dess onda.”¹²³

”Tron består av drygt sjuttio nivåer. Dess högsta är orden ”Det finns ingen sann gud utom

119 5:3

120 3:19

121 3:85

122 12:17

123 al-Bukhârî (50) och Muslim (9).

Allâh” och dess lägsta är bortröjning av något skadligt från vägen. Blygheten är också en nivå av tron.”¹²⁴

Tron på Allâh, Hans änglar och så vidare hör till hjärtats dogm.

Trosbekännelsen hör till munnens tal.

Bortröjningen av skadligheter från vägen hör till kroppens handlingar.

Blygheten hör till hjärtats handlingar.

Med det sagt omfattar också tron hela religionen. Sålunda finns det ingen skillnad mellan islam och tro när de nämns åtskilt. Skulle de nämnas tillsammans, står islam för yttlig underkastelse som innefattar munnens tal och kroppens handlingar. Denna islam härrör både från fullkomliga troende och ofullkomliga troende. Allâh (ta'âlâ) sade:

قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ نُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ

”Ökenaraberna säger: ”Vi har blivit troende.” Säg: ”Ni har inte trott – säg hellre: ”Vi har underkastat oss!” Ännu har inte tron vunnit insteg i era hjärtan.”¹²⁵

Samma sorts islam kan härröra från hycklaren. Även om han kallas för ”muslim”, så är han egentligen otrogen.

I detta fall syftar tron på en innerlig underkastelse som innefattar hjärtats godtagande och handling. Denna tro härrör endast från en sann troende. Allâh (ta'âlâ) sade:

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَّتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا

”Troende är enbart de som bävar i sina hjärtan då de hör Allâhs namn nämnas, och som känner sig stärkta i tron då de hör Hans budskap läsas upp, och som litar helt till sin Herre, de som förrättar bönen och skänker av det som Vi har skänkt dem för deras försörjning; – dessa är de verkligt sanna troende.”¹²⁶

124 al-Bukhârî (9) och Muslim (35).

125 49:14

126 8:2-4

I detta fall är tron högre. Sålunda är varje troende muslim men inte vice versa.

TRON STIGER OCH SJUNKER

Till Ahl-us-Sunnah wal-Djamâ'ahs dogm hör att tron stiger och sjunker. Detta bevisas i Qur'ânen och Sunnah. Allâh (ta'âlâ) sade i Qur'ânen:

لِيَزِدُّوْا اِيْمَانًا مَّعَ اِيْمَانِهِمْ

”Så att deras tro skall växa sig allt starkare.”¹²⁷

Dessutom sade profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) om kvinnorna:

”Jag har inte sett någon med ofullkomligare förstånd och religion som får en skarpsinnig man att förlora förståndet som ni.”¹²⁸

Versen bekräftar den ökade tron medan hadîthen bekräftar den reducerade.

Båda bevisen bevisar att tron stiger då de antyder att den även sjunker och vice versa. Ökning och minskning är sammanbundna och oskiljaktiga.

Det har bekräftats från följeslagarna att tron stiger och sjunker. Det är inte känt att någon tyckte annorlunda. Majoriteten av Salaf hade denna åsikt. Ibn 'Abdil-Barr sade:

”Att tron stiger och sjunker är något de lärda inom Hadîth, Fiqh och utslag världen över delar som dogm. Det har nämnts två rapporteringar från Mâlik kring minskningen. En är passiv medan en annan stämmer överens med de andra.”

Två grupper skilde sig från denna princip:

1 – Murdji'ah. De hävdar att tron består enkom av hjärtats godkännande. De påstår att hjärtans godkännande är likartad. Enligt dem har den syndige och den fromme en likadan tro.

2 – Mu'tazilah och Khawâridj. De utesluter stora syndare ur tron. Enligt dem antingen förblir hela tron eller också försvinner hela tron. Den varierar alltså inte.

Båda dogmerna fälls av Uppenbarelsen och intellektet. Uppenbarelsens bevis har redan angivits. Och angående intellektet, avvisas Murdji'ahs dogm på följande vis:

127 48:4

128 al-Bukhârî (304) och Muslim (80).

1 – Deras dogm avvisas av Qur'ânen och Sunnah som konstaterar att både tal och handling tillhör tron.

2 – Trons likartighet går emot sinnena. Det är allom bekant att hjärtats godtycke beror på kunskap. Kunskapen varierar beroende på hur den återberättas. Det en person återberättar väger inte lika tungt som det två personer återberättar och så vidare. Det en person får reda på via besked väger inte lika tungt som det han får reda på via upplevelse. Alltså varierar övertygelsen, vilket är välkänt. Faktum är att en person kan ibland känna hur hans övertygelse är starkare än annars.

Hur kan en klok människa anse att den fromme som lyder Allâh (ta'âlâ), gör det obligatoriska och rekommenderade, undviker Allâhs förbud och ångrar sig direkt om han syndar har en likadan tro som personen som försummar det Allâh (ta'âlâ) har ålagt honom och faller i Hans förbud utan att häda? Hur kan dessa vara likadana?

Angående Mu'tazilah och Khawâridj, avvisas de på två sätt:

1 – Att stora syndare utesluts ur tron motstrider Qur'ânen och Sunnah. Hur kan man då anse att två personer har lika stark tro om en av dem utför plikterna och undviker synderna medan den andre gör rena motsatsen förutom att han inte hädar?

2 – Låt oss anta att vi utesluter syndaren ur tron. Hur kan man då anse att två personer har lika stark tro om en av dem är måttlig medan den andre överträffar de andra i goda handlingar?

FAKTORER BAKOM UTÖKAD OCH REDUCERAD TRO

Tron stiger till följd av flera anledningar däribland:

1 – Kunskap om Allâhs namn och egenskaper. Ju mer vetskap om dem, deras innebörd och deras effekter, desto mer ökar tron på och kärleken och högaktningen till ens Herre.

2 – Begrundan av Allâhs universella och religiösa budskap. Ju mer de begrundas och ju mer deras kolossala förmåga och djupa vishet betraktas, desto mer stiger ens tro och övertygelse.

3 – Lydnad. Tron stiger beroende på handlingens kvalitet, sort och myckenhet. Ju bättre en handling är, desto mer stiger tron. Den goda handlingen beror på uppriktigheten *och* överensstämmelsen med föreskriften.

Vad berör sorten, så är den obligatoriska bättre än den rekommenderade. Vissa handlingar är viktigare och bättre än andra. Ju bättre en handling är, desto mer stiger tron.

Vad gäller myckenheten, stiger tron ju fler handlingarna är. I och med att handlingarna tillhör tron, är det inte konstigt att den stiger när handlingarna stiger.

4 – Avsaknad av synder utav fruktan för Allâh ('azza wa djall). Ju starkare drift till en synd, desto starkare är tron om synden avstås. Att en person dras starkt till en synd och ändå avstår från den, tyder på hans starka tro och prioritering av Allâhs och Hans sändebuds kärlek framför hans egen drift.

Tron sjunker på grund av flera anledningar:

1 – Okunnighet om Allâh (ta'âlâ) och Hans namn och egenskaper.

2 – Försummelse och nonchalering av Allâhs universella och religiösa budskap och domar. Följaktligen erövrar drifter och tvivel hjärtat varpå det antingen insjuknar eller också dör.

3 – Synder. Tron sjunker beroende på syndens sort, storlek och försummelse.

Vad gäller deras sorter och storlekar, sjunker tron mer med stora synder än med små. Tron sjunker mer vid dråp av en oskyldig människa än vid stöld. Tron sjunker mer efter två synder än efter en synd och så vidare.

Vad beträffar bagatellisering av synder, sjunker tron mer hos syndaren vars rädsla för Allâh

är svag än hos personen som överlag högaktar Allâh och räds mycket för Honom men råkar trotsa Honom.

Angående dragningen till synderna, sjunker tron mer om synden utförs av en person vars dragning till synden är svag än om den utförs av någon vars dragning till synden är stark. Därför är det värre att den fattige är stolt och att den gamle horar än att den rike är stolt och att den unge horar. Hadîthen säger:

”Tre personer skall Allâh inte tala med eller rena och dem väntar ett pinsamt straff: en gammal horkarl, en högfärdig fattiglapp och en man som gör Allâh till sin vara; Han köper inte utan att svära vid Honom och han säljer inte utan att svära vid Honom.”¹²⁹

Han nämnde gamlingen som horar och den stolte fattiglappen, ty deras dragning till dessa synder är svag.

4 – Utebliven lydnad. Tron sjunker med utebliven lydnad. Den sjunker beroende på lydnadens vikt. Ju viktigare den uteblivna lydnaden är, desto mer sjunker tron. Tron kan också försvinna helt om exempelvis bönen uteblir.

Goda handlingar som, vid eventuellt uteblivande, reducerar tron är av två slag:

1 – Obligatoriska handlingar. Det är straffbart att utelämna dem oskäligt.

2 – Obligatoriska handlingar som utelämnas skäligt samt rekommenderade handlingar. Exempel på det första fallet är kvinnans uteblivna bön under månadsperioden och exempel på det andra fallet är den uteblivna förmiddagsbönen.

129 at-Tabarâni i "al-Mu'djam al-Kabîr" (6111). Autentisk enligt al-Albânî i "Sahîh-ul-Djâmi'" (3072).

FÖRBEHÅLLEN TRO

Förbehållen tro innebär att man säger:

”Jag är troende om Allâh vill.”

Härom finns tre åsikter:

1 – Förbehållet är förbjudet, säger Murdji'ah, Djahmiyyah och andra. Deras åsikt baseras på att tron är en enda massa som varje människa är medveten om. I och med att tron är enkom hjärtats bekräftelse, tyder ett förbehållande på att personen tvivlar. Därför kallar de alla som förbehåller sig tron för ”tvivlare”.

2 – Förbehållet är obligatoriskt. Deras åsikt baseras på två saker:

1 – Tron är det en person dör med. En person är antingen troende eller också otrogen, beroende på tillståndet han dör i. Detta berör framtiden som är okänd. Således är det inte tillåtet att konstatera något. Många senare människor bland Kullâbiyyah och andra argumenterar på detta vis. Det är emellertid okänt att Salaf argumenterade sådär. Salafs argument var:

2 – En oinskränkt tro innebär att samtliga påbud och förbud utförs respektive avstås. Detta skall en person inte fastslå om sig själv. Gör han det, prisar han sig själv och vittnar för sig själv att han är gudfruktig och from. I så fall skall han även bekräfta sin plats i paradiset, vilket är en omöjlig fordring.

3 – Detaljerat förhållande.

Om förbehållet beror på tvivel, är det förbjudet och till och med otro. Tron är ett fastställande och ett fastställande motstrids av tvivel.

Om förbehållet beror på fruktan för självberöm och vittnesbörd om uppnådd tro via tal, handling och dogm, är det obligatoriskt för att inte hamna i förbud.

Om förbehållet beror på hopp om välsignelse eller besked om att hjärtats tro hänger på Allâhs vilja, är det tillåtet. Att låta Allâhs vilja utgöra ett villkor för tron betyder inte att den är uppnådd eller obefintlig. Liknande sammanhang har nämnts i exempelvis Allâhs (ta'âlâ) ord:

لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُؤُوسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ

”I enlighet med Allâhs vilja skall ni helt visst stiga in i den heliga Moskén i fred och med rakade huvuden eller kortklippt hår. Då har ni ingenting mer att frukta!”¹³⁰

Alltså är det fel att döma förbehållet oinskränkt. Det måste nämligen detaljeras som angivet och Allâh vet bättre.

Må Allâh hylla och freda vår profet Muhammad, hans familj och hans följeslagare.

8 Dhûl-Qa'dah 1380.

Lov och pris tillkommer Allâh med Vars gåva det goda fulländas.